

SRI KAMAKOTI GRANTHAVALI SERIES 9.

SRI

SHANTI VILASA

BY

Sri NILAKANTHA DIKSHITA

Text in Sanskrit with Tamil Translation

BY

Sri Y. MAHALINGA SASTRI, M.A., B.L.,

with a Foreword by

Dewan Bahadur N. CHANDRASEKHARA AIYER, B.A., B.L.,

Judge, High Court, Madras

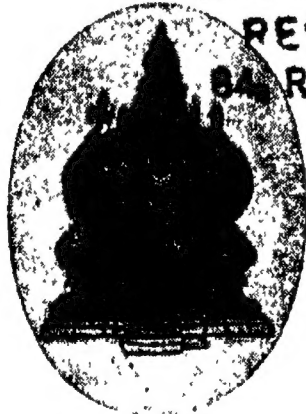
AND

with the Sri Mukham of His Holiness

SRI SANKARACHARYA SWAMIGAL

of Kanchi Kamakoti Pitha, Kumbakonam.

THE KUPPUSWAMY SASTRI
RESEARCH INSTITUTE.
84, R. H. ROAD, MADRAS-4.

श्रीकामकोटिर्विजयते

SRI KAMAKOTI PUBLISHING HOUSE

57, WEST DABIR ST., KUMBAKONAM.

Copyright]

1943.

[Price As.

॥ श्रीशान्तिविलासः ॥

ஸ்ரீ ச ா ந் தி வி ல ா ஸ :

॥ प्रार्थना ॥

निर्मर्यादः परमचपलो निःसमाज्ञानराशि-
र्मादृशोऽन्यः क इति भुवने मार्गणीयं त्वयैव ।
ईदृक्षेऽपि क्वचिदिह दयेयेति कौतूहलं चेत्
स्वामिन् विश्वेश्वर तव भवं निस्तरेयं तदाऽहम् ॥ ४४ ॥

THE KUPPIAWAMY SASTRI.
RESEARCH INSTITUTE,
84, R. H. ROAD, MADRAS - 4.

श्रीकामकोटिग्रन्थावलि: ९

॥ श्री: ॥

॥ श्रीचन्द्रमौलीश्वराय नमः ॥

श्रीमन्नीलकण्ठदीक्षितवर्यैः प्रणीतः

॥ श्रीशान्तिविलासः ॥

श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्य श्रीकामकोटिपीठाधीश्वर
जगद्गुरु श्रीमच्चन्द्रशेखरेन्द्रसरस्वती श्रीपादानां
श्रीमुखेन समुद्भासितः

श्रीकामकोटिर्विजयते

श्रीकामकोटिकोशस्थानेन प्रकाशितः

५७, पश्चिम डबोर् वीथी, कुम्भघोणम्.

मूल्यम् आणकषट्कम्]

1943

[स्वाम्यं कोशस्थानस्यैव

ஸ்ரீ நீலகண்ட தீக்ஷிதவர்யர் அவர்கள்

இ ய ற் றி ய

ஸ்ரீ சாந்தி விலாஸ:

ஸ்ரீ ய. மஹாலிங்க சாஸ்திரி எம்.ஏ., பி.எல்.

எழுதிய தமிழ் அனுவாதத்துடனும்

சென்னை ஹைகோர்ட் ஜட்ஜ் கனம்

திவான்பகதூர் ஸ்ரீ N. சந்திரசேகர அய்யர் அவர்கள்

எழுதிய முன்னுரைபுடனும்

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்ய

ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதிகளான ஸ்ரீ ஜகத்குரு

ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர ஸரஸ்வதீ ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள்

அருளிய ஸ்ரீமுகத்துடனும்

ஸ்ரீ காமகோடி கோசஸ்தானம்

57, மேல டபீர் தெரு, கும்பகோணம்

மதிப்புரிமை]

1943

[விலை அறுபது]

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்ய
ஸ்ரீ ஜகத்குரு காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதிகள்
ஸ்ரீ சந்த்ர சேகரேந்த்ர ஸரஸ்வதீ ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள்

श्रीः

श्रीमत्परमहंस परिव्राजकाचार्यवर्य श्रीमच्छंकरभगवत्पादप्रतिष्ठित
श्रीकाञ्चीकामकोटिपीठाधीश्वर जगद्गुरु श्रीमच्चन्द्रशेखरेन्द्रसरस्वती श्रीपादैः
क्रियते नारायणस्मृतिः ॥

श्रीमन्तः समधिगतनिखिलशास्त्रपरमार्थतत्त्वाः शताधिकग्रन्थनिर्मा-
तृणामद्वैतविद्याचार्यवर्याणां श्रीमदप्पय्य यज्वेन्द्राणां सोदर्यपौत्राः श्रीमन्नील-
कण्ठदीक्षितवर्याः करुणाविष्टहृदयाः प्रणिन्युः सर्वेषामनायासेन भक्तिमार्ग-
प्रदर्शकं सरसतामापाद्य प्रवर्तकं च अज्ञानान्ध्यनिवारकमतिमनोहरं ग्रन्थजातम् ।
तस्मिन्नन्यतमोऽयं शान्तिविलासाभिधो ग्रन्थः । अत्र च परमपुरुषार्थ-
साधनीभूता कामादिषडरिविनिग्रहजन्या शान्तिरेव प्राथम्येन वर्ण्यते ।
तदङ्गभूता सर्वेश्वरभक्तिश्च पौष्कल्येन निरूप्यते । विरक्ततमाः श्रीमन्तः
काश्मीरिकाः काशीवासिनो लोष्टदेवाः शान्तिमनुपमां स्वयं प्राप्यापि लोक-
शिक्षणायैवं विलपन्ति :—

घोरे क्षणं विनिपतन्नरके क्षणं च
पुण्यं पदं दिविषदां सहसाऽधिरोहन् ।
मोहेन कन्दुकदशामिव नीयमानः
स्वामिन् सहे किमवधीनि गतागतानि ॥

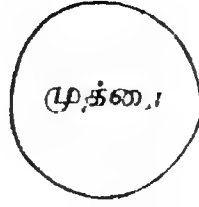
दीनाकन्दने श्लोकः ४.

अमी तु दीक्षितेन्द्राः सचिवाग्रपदे स्थिताश्चेतसो विरक्तिं सुतीक्ष्णा-
 माशासमानाः स्वात्मानमिव मधुरया रीत्या लोकान् शिक्षयन्ति अर्थकामा-
 सारतादर्शनद्वारा वर्णाश्रमधर्मानुष्ठानं ततश्चाचञ्चलां भक्तिमात्मसमर्पणं च
 भगवति परमेश्वरे कर्तुं 'जीर्णे रुग्णे'—२०, 'आगर्भात्'—५०, 'दण्डं
 घत्ते'—५१ इत्यादिभिः मधुरमधुरैः पद्यरत्नैः । स एष ग्रन्थः सांप्रतं सर्व-
 जनोपयुक्तया रीत्या प्रचारणीय इति विचिन्त्य सरलेन द्राविड्यनुवादेन
 मुद्रापितः । अस्य च प्रचारणेन ग्रन्थमेनं श्रद्धया पठन्त आस्तिकाः धर्मेण
 भगवति भक्तिं संपाद्य तया च परमं श्रेयः प्राप्य कृतार्थोभवेयुरिति भगवन्तं
 भवानीवल्लभं श्रीमच्चन्द्रमौलीश्वरं संप्रार्थयामः ॥

मुकाम्—उत्तमर् कोविल्,
 स्वभानु सं० कार्तिकशुद्धतृतीया }
 भानुवासरः ।

नारायणस्मृतिः

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமத் பரம ஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்யவர்யர்களான ஸ்ரீமத் சங்கர பகவத் பாதர்களால் ப்ரதிஷ்டிக்கப் பெற்ற ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடிபீடாதிச்வரர்களான ஜகத்குரு ஸ்ரீமத் சந்த்ரகேசரேந்த்ர ஸரஸ்வதி ஸ்ரீ பாதர்களால் நாராயண ஸ்மரணம் செய்யப்படுகின்றது.

ஸ்ரீமான்களாய், எல்லா சாஸ்திரங்களையும் நன்றாக உணர்ந்தவர்களாய், பரமார்த்த வுண்மைகளை அறிந்தவர்களாய், நூற்றிற்கு மேற்பட்ட நூல்களை இயற்றி அத்வைத வித்யைக்கு ஆசார்யவர்யர்களாக விளங்கிய ஸ்ரீமத் அப்பய்ய திக்ஷிதச்ரேஷ்டர்களின் ஸ்லோகாதரரின் பெளத்திரர்களாய் விளங்கிய ஸ்ரீமத் நீலகண்ட திக்ஷிதவர்யர்கள் கருணை குடிகொண்ட இருதயமுடையவர்களாய் எல்லோருக்கும் சிரமமின்றி பக்தி மார்க்கத்தை விளக்கிக் காட்டுபவையும் சுவையினிமையைப் பயப்பதில் முதன்மை பெற்றவையும் அஞ்ஞானமாகிய இருளை நீக்குபவையும் மிக்க மனோஹரமான வையுமான நூல்கள் பலவற்றை இயற்றியருளினார்கள். அவற்றுள் ஒன்றாகச் சிறந்து விளங்குவது சாந்தி விலாஸ: என்ற பெயர்கொண்ட இந் நூல். இங்கும் பரமபுருஷார்த்தத்திற்கு ஸாதனமாகிக் காமம் முதலிய ஆறு பகைகளையும் நன்கு அடக்குவதாலே உண்டாகும் சாந்தி நிலையே முதன்மை பெற வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளது. அந்த சாந்தி நிலைக்கு அங்கமான ஸர்வேச்வர பக்தியும் பூர்ணமாக விளக்கப்பட்டுள்ளது. வீரக்தர்களுக்குள் மிகச்சிறந்தவர்களாய் ஸ்ரீமான்களாய் காசி வாஸிகளாய் விளங்கிய காச்மீரத்து லோஷ்டதேவர் அவர்கள் தாம் ஒப்பற்ற சாந்தி நிலையைப் பெற்றும் உலகத்தைச் சீர்திருத்துவதற்காகவே இவ்வாறு பிரலாபிக்கிறார்கள்:

யோரே கூணம் னிநிபதன் நரகே கூணம் ச
 புண்யம் பஹம் ஹிஷ்டாம் ஸஹஸா'யி ராஹன் |
 மோஹேன கந்தஹகஹஸாமிவ நீயமானஃ
 ஸ்வாமின் ஸஹே கிமவயீநி மதாமதானி ||

(தீனாக்ரந்தனம். ஸ்லோகம் 4.)

இந்த தீக்ஷிதச்ரேஷ்டர்களோ முதல் மந்திரி பதவியிலிருந்து
 கொண்டே மனதிலே மிகத் தீவிரமான விரக்தியை விரும்பிய
 வர்களாய், தமக்கு உபதேசித்துக் கொள்பவர்போல் இனிய
 முறையிலே, பொருள் இன்பம் இவற்றின் ஸாரமின்மையைக்
 காட்டுவதாலே வர்ணசிரம தர்மங்களை அனுஷ்டிப்பதற்கும்,
 அதனால் பரமேசுவரராகிய பகவானிடம் நிலைபெற்றுள்ள
 பக்தியையும் ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தையும் செய்வதற்கும்,
 “ஜீர்ணோருத்ணே” (20) “ஆமர்ஹாத்” (50) “ஹிஷ்டயத்
 தே” (51) என்பவை முதலான மதுர மதுரமாய்ச் சிறந்த
 சுலோகங்களால் உலகோர்களுக்குக் கற்பிக்கிறார்கள். அத்
 தகைய இந்நூல் இப்போது எல்லா ஜனங்களும் உபயோ
 கிக்கும்படியான முறையிலே பிரசாரம் செய்யப்படவேண்டும்
 என்று ஆலோசித்து ஸரளமான தமிழ் மொழி பெயர்ப்போடு
 அச்சிடப் பெற்றுள்ளது. இதனுடைய பிரசாரத்தால் இந்
 நூலை சிரத்தையோடு படிக்கும் ஆஸ்திகர்கள் தர்மவழியிலே
 பகவானிடத்தில் பக்தியையுடையவராகி அந்த பக்தியினால்
 மிகச் சிறந்த சிரேயஸையும் அடைந்து க்ருதார்த்தர்கள் ஆக
 வேண்டும் என்று பவானிதேவியின் நாயகரான பகவான்
 ஸ்ரீ சந்த்ரமௌலீச்வரரை மிகவும் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

முகாம் : உத்தமர் கோவில்,
 ஸ்வபாணு ஸம். கார்த்திகை
 ஸுஹீய துதியை.

ஹானுவாஸரம் (31-10-'43.)

நாராயண ஸ்ரீதீ:

FOREWORD

True equipoise of mind, which is entirely unaffected by achievements or failures, can be attained only by those who cultivate detachment from things worldly, desirelessness, and renunciation (*vairagya*). This state where, in our conscious moments even, the mind is at perfect rest as in deep sleep, is called शान्ति. When it is united to the realization of Self and God, it is *yoga*. And by *yoga* men attain *moksha*. Acquisition of शान्ति is thus the very foundation for the attainment of salvation. The Lord has said in the Gita that the man without शान्ति has no true happiness.

नास्ति बुद्धिर्युक्तस्य न चायुक्तस्य भावना ।

न चाभावयतः शान्तिरशान्तस्य कुतः सुखम् ॥

(Chapter II Stanza 66.)

विहाय कामान् यः सर्वान् पुमांश्चरति निस्स्पृहः ।

निर्ममो निरहङ्कारः स शान्तिमधिगच्छति ॥

(Chapter II Stanza 71.)

Many are the works in Sanskrit which stress the need for the cultivation of this supreme quality of mind and all of them enjoin that we should think constantly of the impermanence or evanescence of things material and of the world as we see it, if we are to take the road of true spiritual progress and ultimately reach the goal of eternal Bliss.

One of such works is the *Santi Vilasa* of Sri Nilakantha Dikshita, brother's grandson of the famous Appayya Dikshita. It consists of 51 verses, and though it cannot be classed among the first-rate compositions for felicity of poetic diction or sublimity of thought, it is well worth study as a production of one of our great men of the early part of the 17th century, who was at once a

poet, philosopher and statesman and whose *Champu* and *Siva Leelarnava* have earned for themselves imperishable fame. As regards richness of ideas or poetical merit, it cannot claim equal rank with the *Bhaja Govinda* slokas of Sri Sankara, or even the *Vairagya Sataka* of Bhartrihari. But it deserves praise, as a short philosophical work by a reputed author, who draws pointed attention to the vanity and futility of all human effort and holds up things spiritual and eternal as the only objects worthy of pursuit. His theme is that even men of much learning are carried away by sensual objects and vainly spend their lives in quest of material prosperity and worldly pleasures, missing the true purpose or aim of life, namely, the attainment of freedom from the bondage of *samsara* by steadfast and one-pointed devotion to God.

The present publication forms part of the Sri Kamakoti Granthavali series and gives for the benefit of those not well acquainted with Sanskrit a word-for-word Tamil meaning of the slokas and their gist or purport. The Tamil renderings are generally accurate and the condensed statements bring out in clear outline the aim or object of each verse.

His Holiness the Sri Jagadguru of the Kanchi Kamakoti Pitha has been unremitting in his toil for the spread of true Hindu religion and culture in this land; and one of the ways he has chosen for carrying out his life's mission is the encouragement of the publication of such works as the one under notice, so that large numbers of the Hindu population might benefit by their study. Blessed by so great and holy a personage, there can be little doubt that the attempt to popularise by such means the sublime ideals of the Hindu philosophy and religion will prove a great success.

11th November 1943 }
MADRAS.

N. CHANDRASEKHARA AIYAR.

முன்னுரை

காரிய சித்தியைப் பெற்றாலும் பெருவிட்டாலும் அதனால் பாதிக்கப்படாமல் உண்மையான நடுநிலைபெற்றுச் சலியாது நிலைத்த மனமானது லௌகிக விஷயங்களிலே பற்றின்மையுந் நிராசையும் வைராக்கியமும் பயின்றவர்களுக்கு மட்டுமே ஸித்திக்கங்கூடும். ஸுஷுப்தி என்னும் காட நித்திரையிலே போல் விழித்திருக்கும் போதும் மனமானது முற்றும் நிச்சலமாய் இருக்கும் இந்த நிலையே 'சாந்தி' என்னப்படுவது. ஆத்மானுபவத்தோடும் கடவுளோடும் இந்நிலை பொருந்தும்போது, அதனையே யோகம் என்பர். யோகத்தாலேயே மானுடர் மோக்ஷத்தை யடைகிறார்கள். எனவே சாந்தியைப் பெறுவதானது மோக்ஷமடைவதற்கு நேரான அடிப்படையாகின்றது. ஸ்ரீ கீதையிலே, பகவான் “சாந்தியில்லாதவனுக்கு உண்மைச் சுகம் இல்லை.” என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

நாஸ்தி ஸுதீயிரயுக்தஸ்ய ந சாயுக்தஸ்ய ஹாவனா |

ந சாஹாவயதஃ ஸாந்தி ரஸாந்தஸ்ய குதஃ ஸுஹம் |

(II-ம் அத்யாயம், ஸ்லோகம் 66.)

விஹாய காமான்யஃ ஸர்வான் புமாம்ஸ்சரதி நிஸ்ஸஹ்மஃ |

நிர்மமோ நிரஹங்காரஃ ஸ ஸாந்தி மயி மசம்ஹி ||

(II-ம் அத்யாயம், ஸ்லோகம் 71.)

இச்சிறந்த மனோதர்மத்தை நாம் பரிலவேண்டிய அவசியத்தை வற்புறுத்தும் நூல்கள் வடமொழியிலே பல உள்ளன; உண்மையான ஆத்யாத்மிக மார்க்கத்திலே சென்று இறுதியிலே நித்தியமான பேரானந்தமாகிய லக்ஷியத்தை அடையவேண்டுமென்றால் நாம் காணும் பல்கமும் பெளதிகப்பொருளும் அரித்யமானவை. அதாவது நிலையாதவை என்பதை நாம் எப்பொழுதும் சிந்திக்கவேண்டும் என்றே அவையெல்லாம் நியமிக்கின்றன.

இவ்வகை நூல்களில் ஒன்று, புகழ்பெற்ற ஸ்ரீ அப்பய்ய தீக்ஷித ரவர்களின் ஸஹோதரருடைய பெளத்திரரான ஸ்ரீ நீலகண்ட தீக்ஷிதரின் “ஸாந்தி விலாஸ” என்பது. இது 51 ச்லோகங்கள் கொண்டது; பத லாளித்யத்திலோ அர்த்த கௌரவத்திலோ முதல் வகுப்பு நூல்களோடு இதைச் சேர்த்துக்கொள்ளாவிட்டாலும், 17-ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலே வாழ்ந்த நம்முடைய பெருந்தகையார்—கவிபாகவுட, தத்வ ஞானியாகவும், ராஜதந்திரியாகவும், அழியாப் புகழ்படைத்த “சம்பு” வையும் “ஸ்ரீவல்லாரணவம்” என்னும் காவியத்தையும்

இயற்றியவராகவும் விளங்கியவர்—அவர் இயற்றிய நூல் என்பதால் நாம் ஊன்றிக் கற்பதற்கு உரியதேயாகும்.

கருத்துக்களின் சிறப்பிலோ கவிதையிலோ இந்நூலை ஸ்ரீ சங்கார் அருளிய ‘பஹோகாவிந்த’ ச்லோகங்களுக்கு, இன்றேல் “பர்த்ருஹரி” யின் விராக்ய சதக ச்லோகங்களுக்குக்கூட ஸமானமாகக் கொள்ள முடியாதென்றாலும், மனிதப் பிரயத்னமெல்லாம் வீண் என்றும் பயனற்றது என்றும் நன்றாக எடுத்துக்காட்டி, முழுக்கருத்தோடு முயற்சி செய்து பெற விரும்புவதற்குரியது நித்தியமான அத்யாத்மப் பொருளே என்று விளக்குவதாய், பிரஸித்திபெற்ற நூலாசிரியர் சிறிய அளவில் அமைந்ததோர் தத்துவ நூல் என்பதால் இதாவும் புகழ்ச்சிக்கு உரியதே. இந்தக் கவி கூறும் விஷயம் என்ன என்றால், கல்வியில் மிக்கார்கூட இந்திரிய விஷயங்களாலே அபகரிக்கப்பட்ட சித்தத் தையுடையவர்களாய் பொருட்செல்வத்தையும் உலக இன்பங்களையும் நாடித்திரிந்தும், கடவுளிடம் ஊன்றி நிலைத்து ஏகாக்கிரமாக பக்தி செய்வதால் ஸம்ஸார பந்தத்தினின்றும் விடுதலை பெறுவது என்னப் படும் வாழ்க்கையின் உண்மையான கருத்தையும், லக்ஷ்யத்தையும் கைவிடுத்தும், தங்களுடைய வாழ்நாட்களை வீணாக செலவிடுகின்றார்கள் என்பதே.

இப்போது பதிப்பிக்கப்படும் இந்நூலானது ஸ்ரீ காமகோடி க்ரந்தாவளியைச் சேர்ந்தது. ஸம்ஸ்கிருதத்தில் நல்ல பழக்கமில்லாதவர்களின் செளகர்யத்திற்காக ஒவ்வொரு ச்லோகத்திற்கும் தமிழிலே பதவுரையும் கருத்தை விளக்கும் பொழிப்புரையும் கொடுக்கப் பெற்றுள்ளன. தமிழ் உரை பொதுவாக திருத்தமாகவே உள்ளது. கருக்கவுரையாக அமைந்த பொழிப்புரை ஒவ்வொரு ச்லோகத்தின் கருத்தையும் நோக்கத்தையும் தெளிவாகக் காட்டுகின்றது.

ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீ ஜகத்குரு அவர்கள் உண்மையான ஹிந்து மதத்தையும் நாகரிகத்தையும் இந்நாட்டில் எங்கும் பரவச் செய்யும் காரியத்திலே இடைவிடாக உழைப்புடையவர்களாய் விளங்குகிறார்கள். தம்முடைய ஜீவியலக்ஷ்யமாகக்கொண்ட இக்காரியத்தை நிறைவேற்றுவதற்கான வழிகளிலே ஒன்றாக பிரஸ்தாவ நூலைப் போன்ற நூல்களைப் பிரசுரிப்பதற்கு உத்ஸாஹ மூட்டுவதைக் கைக்கொண்டுள்ளார்கள். இதனால் ஓறிந்து ஜனங்களில் பெரும்பான்மையோர் இந்நூல்களைக் கற்றுப் பயனடைவார்கள் அன்றோ! இத்தகைய பெருமையும் தூய்மையுமுடையவர்களின் கிருபையால் ஹிந்து தத்துவங்களிலும் மதவுண்மைகளிலும் சிறந்து விளங்கும் உயர்ந்த லக்ஷ்யங்களை எல்லோரும் அறியும்படி பிரசாரஞ் செய்கின்ற இவ்வித முயற்சியானது பெரு வெற்றி பெறும் என்பதில் சிறிதும் ஸந்தேஹம் இல்லை.

மதராஸ் }
11-11-'42.

என். சந்திரசேகர அய்யர்.

ஸ்ரீ சாந்தி விலாஸ :

உபோத்காதம்

மனம் அடங்கிய நிலை சாந்தி நிலை; அது பேரின்பத்திற்கு வாயி லாகும் ஓர் ஸுகநிலை. மனம் அடங்குவதாவது, அது இந்திரியங் களுக்கு வசமாகாமல் உள் நோக்குவது. மனதின் சுபாவம் இந்திரி யங்களுடன் வெளியில் ஓடித் திரிவதே. இந்தக் கூட்டுறவினால் அதற்கு அனேக பந்தங்கள் ஏற்படுகின்றன. இந்திரியங்கள் மனதின் ஸுகத்திற்கு உத்திரவாதிகளல்ல. அவைகளின்மூலம் பல பந்தங் களில் சிக்கிக்கொண்டு மனம் துன்புறுகின்றது. அதை இந்திரியங் களின் அடிமைத்தனத்திலிருந்து விடுவிக்கும்பொருட்டு புத்தி முன் வருகிறது. “மனமே! நீ இந்திரியங்களுடன் கூட்டுறவு செய்தது போதும். அவைகளால் நீ அடைந்த ஸுகம் என்ன? நீ ஸுக மென்று மதித்ததெல்லாம் துக்கமாய் முடிந்தது. நீ ஹிதமென்று எண்ணியதெல்லாம் அனர்த்தமாக முடிந்தது. நீ வைத்த ஆசையெல் லாம் பாசமாகி உன்னையே இறுகச் சுற்றிக்கொண்டு வருத்துகின்றது. இந்தப் பாசங்களை அறுத்துவிடு. பொய்த்தோற்றமுள்ள இந்திரிய ஸுகங்களை மறந்துவிடு. உண்மையான ஸுகம் வேறு. நீ எனக்கு அடங்கி உள் நோக்குவாயானால் அதைக் காணலாம்” என்று புத்தி மனதிற்கு உபதேசம் செய்கிறது. இந்த ஸந்தர்ப்பத்திலேதான் சாந்தி விலாஸம் உற்பத்தியாகிறது. எந்த ஜீவனுடைய அனுபவத்திலும் ஆயுளில் ஒரு க்ஷணமாவது இவ்வறிவு தோன்றாமலிராது. பஹாத் மாக்களுக்கு இவ்வுணர்ச்சி இடைவிடாது பிரகாசிக்கின்றது.

சாந்தி விலாஸத்திற்கு அர்த்தம், காமம் என்ற இரண்டும் பகை. அர்த்தகாமங்களால் ராகம், த்வேஷம், லோபம், மோஹம், மதம், மாத் ஸர்யம் முதலிய சித்த தோஷங்கள் உண்டாகி, மனதிற்கு நிரந்தர மான சஞ்சலத்தையும் துன்பத்தையும் தருகின்றன. இவைகளை நீக்கி மனதை சுத்திசெய்துகொள்ள வேண்டும். இந்த சுத்தியானது, மனம் இந்திரியங்களுக்கு வசப்பட்டிருக்கும் வரை ஏற்படாது. இந் திரியங்களோ மனதை ஒருக்ஷணமும் விடாமல் வாரிக்கொண்டுபோய் விடுகின்றன. ஆதலால் மனதை மீட்க இந்திரியங்களைக் க்லேசப்படுத்த

வேண்டி வருகிறது. அதற்கும் அஞ்சாமல் புத்தியின் தலைமையின் கீழ் ஜீவன் மனதைத் தன் வசப்படுத்திக்கொண்டு ஆத்ம ஸுகத்தைத் தேடவேண்டும். ஆனால், மனமும் இந்திரியங்களும் செய்யும் கோலா ஹலத்தில் புத்தி விலக்கப்பட்டுத் துயிலில் அமர்ந்துவிடுகிறது. அதைத் தட்டி எழுப்பித் தத்தளிக்கும் ஜீவனுக்கு உதவிபுரியும் ஒரு தூண்டுகோ லாக, இந்த ஸாந்தி விலாஸம் என்ற சிறு காவியம் ஸ்ரீ நீலகண்டதீக்ஷி தர் என்ற மஹானால் லோகோபகாரமாக எழுதப்பட்டது. அவர் இக் காவியத்தில் தம் அக்ஞானத்தையும், தாம் மதிகெட்டுப் போனதையும், தம் பாபச்செயல்களையும்பற்றி இகழ்ந்து பேசிக்கொள்வதெல்லாம் நம்மை உத்தேசித்தேயொழிய உண்மையில். விரக்தரும், ஞானியும், புண்ணிய புருஷருமான அவரிடம் அவை சிறிதும் அணுகா. இக்காவி யத்தில் அவர்தம் சுய அனுபவத்தைச் சொல்லுவதுபோல சொல்லுவது ஒரு நயமான உபதேச மார்க்கம். இதை வாசிப்பவர் ஒவ்வொருவரும் தத்தம் அனுபவங்களையும் ஒத்துப் பார்த்துக்கொண்டு பயன்பெற வேண்டுமென்பது கருத்து. இப்படியல்லாமல், “நீ இவ்விதம் செய்” என்று உபதேசிப்பது சாஸ்திரத்தின் முறை, காவியமுறை யாகாது. சாஸ்திர விதிகளில் சோம்பேறிகளுக்கும், மூர்க்கர்களுக்கும், உத்ததர் களுக்கும் சிரத்தைபுண்டாகாது; காவியமோ இத்தகையோரையும் தன் இனிய மொழிகளால் கவர்ந்து நல்வழிக்கு இழுக்கின்றது. கவி இங்கு அர்த்தகாமங்களின் கோரமான ரூபத்தை எடுத்துக் காட்டி அவைகளில் வெறுப்பு வரக்கூடிய பரிபாகத்தைப் படிப்போர் மனதிற்குப் புகட்டவேண்டித் தாம் புலம்புவதுபோல் புலம்புகிறார். இதனை வாசிக்கும் விவேகிகளும் கவி புலம்புகிறார் என்பதை மறந்து, தாங்கள் புலம்பியதாகவே அனுபவத்தில் கண்டுகொள்வார்கள் என்பது திண்ணம். இந்திரியங்களாகிற திருடர்கள் வந்து மனதைக் கொள்ளைகொண்டு போகும்போது அலறும் ஜீவனுக்கு உதவாமல் தூங்கும் நம் புத்தியின் மயக்கத்தைத் தெளியவைப்பதற்காக இக்காவியத்தை இயற்றிய கருணைக்கடலாகிய இந்த மஹானுடைய சரித்திரத்தை ஆனந்த ஸாகர ஸ்தவத்தின் முன்னுரையில் வரை வோம்.

திருவாலங்காடு }
23-10-43 }

Y. மஹாலிங்க சாஸ்திரி.

॥ ओं ॥

महाकवि श्रीनीलकण्ठदीक्षित विरचितः

॥ श्रीशान्तिविलासः ॥

ஓம்

மஹாகவி ஸ்ரீ நீலகண்ட தீக்ஷிதர் இயற்றிய

ஸ்ரீ சாந்தி விலாச :

वंशे कस्मिन्नजनिषि कयोः पुत्रतामग्रहीपं

कत्यश्रौषं तदपि कतिधा तच्च सद्भ्यः कतिभ्यः ।

किं नाद्राक्षं व्यसनमपि वा किं सुखं नान्वभूवं

नोपारंसीत्तदपि हृदयं कीदृशो मे विपाकः ॥ १ ॥

வம்ஸோ கஸ்மின்னஜனிஷி கயோஃ புத்ரதாமமுஹீஷம்

கத்யஸ்ரௌஷம் ததபி கதியா தச்ச ஸத்வஃ கதிஹ்யஃ |

கிம் நாட்ராக்ஷம் வ்யஸனமபி வா கிம் ஸுகம் நான்வஹூவம்

நோபாரம்ஸீத்ததபி ஹ்ருதயம் கீஹ்ரோ மே விபாகஃ || (1)

कस्मिन् वंशे எந்த வம்சத்தில் அஜனிஷி பிறந்தேன். கயோ:
எந்த மாதா பிதாக்களுக்கு புத்ரதாம் புத்ரனாயிருத்தலை
அஹீஷம் அடைந்தேன். கதி அஸ்ரௌஷம் எவ்வளவு (நல்ல
விஷயங்களை) கேட்டிருக்கிறேன். ததபி கதியா அதுவும்
எத்தனை விதமாக. தச்ச கதிஹ்ய: சத்வ: அதுவும் எத்தனை
பெரியோர்களிடமிருந்து. வ்யஸனம் கஷ்டத்தை கி் நாட்ராக்ஷம்
பார்க்கவில்லையா? ஸுகமபி வா ஸுகத்தையும்தான் கி் நான்வ-
ஹூவம் நான் அனுபவிக்கவில்லையா? ததபி ஹ்ருதயம் ஹ்ருதயம்

नोपांसीत् மனம் அடங்கவில்லையே. मे विपाकः कीदृशः என் முதிர்ச்சி எவ்விதமானது?

நான் பரிசுத்தமான வம்சத்தில் பிறந்தேன். மஹாத் மாக்களான மாதா பிதாக்களுக்கு புத்திரனானேன். எவ்வளவோ அரிய பெரிய விஷயங்களை எவ்வளவு தடவையோ எத்தனையோ பெரியோர்களிடமிருந்து கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டேன். உலக வாழ்க்கையில் சுகம் துக்கம் எல்லாம் பார்த்தாகி விட்டது. இன்னமும் என் மனம் சாந்திநிலை பெறவில்லை என்றால் என் பரிபாகம் மிகவும் இகழத்தக்கதே.

குறிப்பு :—ஸ்ரீமான் நீலகண்ட தீக்ஷிதர் ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதர் அவர்களின் தம்பி பேரன். ஸ்ரீ நாராயண தீக்ஷிதர் அவர்களுக்கு பூமிதேவியிடம் பிறந்தவர். வேங்கடமகி, கீர்வாண யோகீந்திரர் முதலியவர்களின் சிஷ்யர். மதுரையில் திருமலை நாயகருக்கு மந்திரி பதவி வஹித்தவர்.

✓ पादौ मे स्तः परमचतुरौ कीकटानेव गन्तुं
वागप्यास्ते निभृतमनृतान्येव वक्तुं वचांसि ।
मीमांसन्ते मम च मतयो दोषदृष्टौ परेषां
पङ्गुर्मूकः पशुरपि भवाम्यात्मनीने तु कृत्ये ॥ २ ॥

பாஷௌ மே ஸ்தஃ பரமசதுரௌ கீகடானேவ ஸந்தும்

வாஹப்ப்யாஸ்தே நிஹுதம் நுதாந்யேவ வக்தும் வசாம்ஸி |

மீமாம்ஸந்த மம ச மதயோ ஷோஷஜ்யஷ்டௌ பரேஷாம்

பங்ஹுர்மூகஃ பஸுரபி ஹவாம்யாத்மநீனே து க்யுத்யே || (2)

मे एनं पादौ कालकं कीकटान् एव सन्तु वृत्तिकलिलेय
गन्तुं செல்வதற்கு பரமசதுரௌ மிக்க திறமையுள்ளவைகளாக
स्तः இருக்கின்றன. निभृतम् கள்ளத்தனமாக अनृतानि பொய்
யான वचांसि एव மொழிகளையே वक्तुम् உரைப்பதற்கு
वागपि आस्ते பேசும் திறமையும் இருக்கிறது. मम எனது
मतयश्च யோசனைகளும் परेषां பிறருடைய दोषदृष्टौ தோஷங்

களைக் கண்டுபிடிப்பதில் மீமாंसन्ते ஆழ்ந்த கருத்துடைய வைகளாயிருக்கின்றன. **आत्मनी** நான் நலம்பெற உதவும் **कृत्ये तु** காரியத்திலோ **पशुः** முடவனாயும் **मूकः** ஊமையாயும் **पशुरपि** நாற்கால் ஐந்துவாயும் (அஃறிணைப் பொருளாயும்) **भवामि** இருக்கிறேன்.

மனோ வாக் காயங்களால் நான் தீய விஷயங்களையே நாடினேனே யொழிய நல்ல காரியங்களைச் செய்யவில்லை. கெட்ட பாதைகளில் ஸாமர்த்தியமாய் ஸஞ்சாரம் செய்தேன். யாரும் அறியாவண்ணம் பொய்யுரையாடுவதில் திறமைவாய்ந்த வாக்கு எனக்கு உண்டு. என் புத்தியோ பிறர் பிழையை ஆராய்ந்தறிவதில் வெகு தீவ்ரமாக வேலை செய்கிறது. ஆனால், என் நல்ல கதிக்கான காரியங்களுக்கு, நான் முடவனாயும், ஊமையாயும், பிடுகமாயும் ஆனேன்.

குறிப்பு:-சரீரத்தினால் தேவஸேவை குருஸேவைகளையும், வாக்கினால் ஸத்திய விரதத்தையும், மனத்தினால் ஈச்வர தியானத்தையும் அனுஷ்டித்து என்னுடைய பரலோக ஹிதத்தைத் தேடிக்கொள்ளவில்லை.

✓ यामाराद्धं न गणितमिदं जीवितं वा धनं वा
यस्याः प्रीतिर्मनसि कलिता ज्यायसी मोक्षतोऽपि ।
सैवेदानीं वयसि चलिते संग्रहीणे च वित्ते
तूलायापि त्रिपुरहर मां मन्यते नैव भार्या ॥ ३ ॥

யாமாராஹீயம் ந குணிதமிதம் ஜீவிதம் வா ஧னம் வா
யஸ்யாஃ ப்ரீதிர் மனஸி கலிதா ஜ்யாயஸீ மோக்ஷதோ'பி |
ஸைவேதானீம் வயஸி சலிதே ஸம்ப்ரஹீணே ச வித்தே
தூலாயாபி த்ரிபுரஹர மாம் மன்யதே நைவ ஹார்யா || (3)

யாம் எவளை ஆராஹ் திருப்தி செய்து வைப்பதன் பொருட்டு இஃதம் இந்த ஜீவிதம் வா உயிரோ ஧னம் வா செல்வமோ **न गणितम्** (பெரிதெனப்) பாராட்டப்படவில்லையோ, **यस्याः** எவளுடைய **प्रीतिः** அன்பு **मोक्षतोऽपि** மோக்ஷத்தைக் காட்டி

லாம் ஜ்யாயசி பெரிதாக மனசி மனதில் கலிதா கருதப் பட்டதோ, சா எவ் ஹ்யா அதே மனைவி இடானிம் இப்பொழுது வயசி வயதும் சலிதே சென்று விதே ச செல்வமும் சப்ரஹிணே குறைந்தவுடன் த்ரிபுரஹ் ஏ ஈச்வர (திரிபுரங்களை யெரித்த வரே)! மா என்னை தூலாய அபி இலவம்பஞ்சிற்சுச் சமான மாகக் கூட நைவ் மந்யதே மதிக்கவேயில்லை.

உயிரையும் பணத்தையும் லக்ஷியம் செய்யாமல் எவனைத் திருப்தி செய்வித்து வந்தேனோ, எவள் காட்டும் அன்பை மோகூசகத்திற்கு மேற்பட்ட சுகம் கிடைத்தது என்று எண்ணியிருந்தேனோ, அந்தப் பெண்டாட்டியே இப்போது பணமும் குறைந்து வயதும் ஆகிவிட்டபடியால் என்னைப் பஞ்சிற்கும் தாழ்ந்தவன் என்று நினைக்கிறாள். ஈச்வரா! நான் என்ன செய்வேன்?

✓ कृत्वा पापान्यपि खलु मया पोषिताः शैशवे ये

निद्राहारावपि विजहता शिक्षिता ये कलासु ।

प्रादुर्भूतास्स्वयमिव हि ते प्राक्तनादृष्टलब्ध-

प्रज्ञोन्मेवा इव च तनया न स्मरन्त्यात्मनोऽपि ॥ ४ ॥

கூத்வா பாபாந்யபி ஖லு மயா போஷிதாஸ்ஸைஸாயே யே

நிஜ்ராஹாராவபி விஜஹதா ஸிஷிதா யே கலாஸு |

ப்ராதுர்ஹூதாஸ்ஸ்வயமிவ ஹி தே ப்ராக்தநாஹ்யுஷ்டல்ய-
ய-

ப்ரஜ்ஞோந்மேஷா இவ ச தநயா ந ஸ்மரந்த்யாத்மனோ'பி || (4)

பாபாந்யபி ஖லு பாவச் செயல்களையும் கூத்வா செய்து மயா என்னால் யே எவர்கள் ஷைவே இளைமைப் பருவத்தில் போஷிதா: வளர்க்கப்பட்டார்களோ, நித்ராஹாரௌ அபி தூக்கம் ஊண் இவற்றையும் விஜஹதா துறந்த (என்னால்) யே எவர்கள் கலாஸு ஷிஷிதா: வித்யாப்யாஸம் செய்விக்கப்பட்டனரோ, ஸே ஹி தநயா: அந்தப்பிள்ளைகளோ என்றால் ஸ்வய் தாமாகவே ப்ராதுர்ஹூதா இவ உதித்தவர்கள் போலவும் ப்ராக்தநாஹ்யுஷ்டல்யப்ரஜ்ஞோந்மேஷா

इव च ஜன்மாந்தர புண்ணியத்தால் கிடைத்த புத்தி மலர்ச் சியை யுடையவர்கள் போலவும் (பாவித்துக்கொண்டு) आत्मनोऽपि தங்களையே न स्मरन्ति மறந்திருக்கின்றனர்.

பாபத்தொழில்களைப் புரிந்து பணம் சம்பாதித்து எந்தப் புத்திரர்களை வளர்த்தேனோ, எவர்களுக்கு மிக்க சிரத்தையெடுத்துக்கொண்டு என் சரீர சிரமத்தையும் பார்க்காமல் வித்யாப்யாஸம் செய்வித்தேனோ, அந்தப் புத்திரர்கள் தாங்களே ஆகாயத்திலிருந்து குதித்தவர்கள் போலவும் ஜன்மாந்தர வாஸனையாலேயே தாங்கள் வித்வத்தை யடைந்தவர்கள் போலவும் தங்களை பாவித்துக்கொண்டு நன்றி மறந்தவர்களாய் இருக்கிறார்கள்.

✓ दाराः पुत्राः परमसुहृदो बान्धवाः किंकरा वा
स्वप्नावस्थास्यपि च विरहं ये मया न क्षमन्ते ।
अत्यासन्ने तपनतनयस्याज्ञया दूतवर्गे
तेष्वेकोऽपि स्मरहर न मे गन्तुमन्वस्ति जन्तुः ॥ ५ ॥

உாராஃ புத்ராஃ பரமஸுஹ்யுடோ ஸாந்யவாஃ கிங்கரா வா
ஸ்வப்னாவஸ்யாஸ்யபி ச விரஹம் யே மயா ந க்ஷமந்தே |
அத்பாஸன்னே தபநதநயஸ்யாஜ்ஞயா உ-டுதவர்மே
தேஷ்வேகோ'பி ஸ்மரஹர ந மே முந்துமந்வஸ்தி ஜந்துஃ || (5)

ये दाराः எந்த பார்யை पुत्राः புத்திரர்கள் परमसुहृदः நெருங்கிய நண்பர்கள் बान्धवाः பந்துக்கள் किंकराः वा அல்லது சேவகர்கள் स्वप्नावस्थासु अपि ஸ்வப்னத்திலே கூட मया विरहं என் பிரிவை न क्षमन्ते ஸஹிக்கமாட்டார்களோ, स्मरहर ஏ ஈசுவர (மன்மதனை எரித்தவரே) ! तेषु एकोऽपि जन्तुः அவர்களில் ஒரு பிராணிகூட तपनतनयस्य (சூரியனின் புத்திரனான) यमனின் आज्ञया கட்டளையினால் दूतवर्गे தூதர்கள் अत्यासन्ने கிட்ட நெருங்கும் தருணத்தில் [अद्य आसन्ने என்றும் பாடம், பொருள் 'இப்போது கிட்ட நெருங்குகையில்'] अनुगन्तुम பின்தொடர்வதற்கு मे எனக்கு नास्ति இல்லை.

பிள்ளை, பெண்டாட்டி, பந்துமித்திரர்கள் முதலிய வர்கள் என்மேலுள்ள அபிமானத்தால் என்னைவிட்டுப் பிரியமாட்டார்கள் என்றாலும், யமதூதர்கள் வந்து என்னை அழைக்கும்போது அவர்களில் ஒருவர்கூட என்பின்னை வரமாட்டார்கள்.

குறிப்பு:—‘ஸ்மரஹர’ என்றதால் காமனை யொழித்த நீரே என்னுடைய மோஹாதிகளை நீக்கி நற்கதியளித்துக் காக்கவேண்டும் என்பது தோன்றும்.

राज्ञो भृत्या यदि परिचिता देशिकस्यैष लाभो
 राजद्वारे यदि खलु गतं नैमिशे तत्प्रविष्टम् ।
 राजा दृष्टोऽथ च यदि परं ब्रह्म साक्षात्कृतं त-
 त्यक्तो देहो यदि नृपकुले मादृशां सोऽपवर्गः ॥ ६ ॥

ராஜனோ ஸூத்பா யதி பரிசிதா ஷேஸிகஸ்யைஷ லாஹோ
 ராஜதீவாரே யதி ப்ரஸு மதம் நைமிஸே தத்ப்ரவிஷ்டம் |
 ராஜா ட்யூஷ்டோ'ய + யதி பரம் ஷ்ரஹ்ம ஸாக்ஷாத் க்ருதம் தத்-
 த்யக்தோ ஷேஹோ யதி நூபகுலே மாஹிஸாம் ஸோ'பவர்து: (6)

மாஹிஸாம் என் போன்றவர்களுக்கு ராஜ: அரசனுடைய
 ஸூத்யா: வேலைக்காரர்கள் பரிசிதா: யதி பழகியவர்களானால்
 ஷ: இதுவே ஷேஸிகஸ்ய ஸ்ரம்: ஸத்குருவையடைந்ததாகின்றது.
 யதி ஷலு ராஜதீவாரே கதம் அரசன் இருப்பிடத்தின் வாயிலில்
 புகுந்துவிட்டாலோ தத் அதாவே நைமிஸே ப்ரவிஷ்டம் நைமிசாரண்ய
 ப்ரவேசமாகும். அथ ச இன்னமும் ராஜா யதி ஷ்ர: அரசனை
 தரிசனம் செய்துவிட்டாலோ தத் அதாவே பரம் ப்ரஹ்ம ஸாக்ஷாத்
 க்ருதம் பரப்பிரும்மத்தைக் கண்ணெதிரிலே கண்டதாகும்.
 நூபகுலே ராஜக்ருஹத்தில் (ஸேவையில்) யதி தேஹ: த்யக்த: சரீரம்
 விட்டகன்றால் ச: அபவர்து: அதாவே மோக்ஷமாகும்.

ராஜஸேவை செய்துகொண்டிருந்த எனக்கு, அரண்
 மனை உத்யோகஸ்தர்களின் நட்பே குருவையடைதல்;
 அரண்மனை வாசலில் நுழைதலே நைமிசாரண்யம் புகுதல்;

ராஜதரிசனமே பிருமம் ஸாக்ஷாத்காரம்; அரசன் வீட்டில் பிராணனை விடுவதே மோக்ஷமாகும்.

பிரும்ம ஸ்வரூபத்தை யுபதேசம் செய்யும் ஸத்குருவை யடைந்து உபதேசம் பெற்று, புண்ணியாத்மாக்கள் இருக்கும் நைமிசாரண்யத்தில் தியான ஸமாதியை ஸாதித்து, பிரும்மத்தை யறிந்து முக்தனாக ஆகவேண்டியிருக்க, நான் ராஜஸேவையைப் பெரிதாக எண்ணி காலங்கழித்து விட்டேன் என்று பரிதாபிக்கின்றார் கவி.

நைமிசாரண்யம்—மஹாத்மாக்கள் வசிக்ருமிடம்; அங்கு பாரதம் முதலிய புண்ய கதைகளைச் சொல்லிக்கொண்டும், அவர்கள் ஞான வைராக்யங்களை ஸாதிப்பார்கள்.

यत्तीर्थानामटनमथ यत्पूजनं देवताना-

मिष्टापूर्तव्यसनमपि यद्यच्च दाक्ष्यं कलासु ।

अर्थप्राप्त्यौपयिकमखिलं जायते मादृशां त-

त्ते चाप्यर्था धरणिशरणा भूमिभृत्सात्कृता वा ॥ ७ ॥

யத்தீர்யானாமடனமய யத்பூஜனம் டேவதானா-

மிஷ்டாபூர்(த்)தவ்யஸனமபி யத்யச்ச டாக்ஷ்யம் கலாஸு |

அர்யப்ராப்த்யௌபயிகமஹிலம் ஜாயதே மாட்யுஸாம் தத்-

தே சாப்யர்யா யாணிஸரண ஹிமிஸ்யத்ஸாத்க்ருதா வா || (7)

மாட்யுஸம் என்போன்றவர்களுக்கு யத் தீர்யானாம் அடனம் தீர்த்தாடனமென்ன யத் தேவதானா பூஜனம் தெய்வ பூஜையென்ன யத் அபி இஷ்டாபூர்வஸனம் யத்க்ரும் செய்தல் குளம் வெட்டுதல் முதலியனவற்றில் ஆவல் அடைவதென்ன யச்ச கலாஸு டாக்ஷ்யம் வித்யைகளில் ஸாமர்த்தியமென்ன தத் அஹிலம் அவ்வளவும் அर्थப्राप्त्यौपयिकம் பணம் ஸம்பாதிப்பதற்கே உபாயமாக ஜாயதே ஆகின்றது; ते चापि अर्था: அந்தப் பணங்களோ धरणिशरणा: பூமியில் அடைக்கலம்; भूमिभृत्सात्कृता: वा பூமியை யாள்பவருக்காவது அர்ப்பணம்.

பணத்தைப் பிரதானமாக எண்ணும் என் போன்றவர்களுக்குக் கேஷத்திரங்களைச் சுற்றுவது, பகவானைப் பூஜிப்பது

யக்கும் செய்வது, குளம் வெட்டுவது முதலிய தரும காரியங்கள் செய்வதும், சாஸ்திரப்பயிற்சி முதலிய யோக்யதையும், பணத்தை ஸம்பாதிப்பதற்கு உபாயமாயிற்றே தவிர, ஆத்மார்த்தமாகப் பிரயோஜனப்படவில்லை. அப்படிச் சேர்த்த பணம் தான் என்ன வாயிற்று? பூமியில் (திருடர்களுக்கு பயந்து) புதைக்கப்பட்டது; அல்லது, அரசர்களுக்கு (காணிக்கையாகவோ பறிமுதல் செய்யப்பட்டோ) அர்ப்பணம் செய்யப்பட்டது.

குறிப்பு:—இக்கலியில், நற்காரியங்களைச் செய்து ஈசுவரர்க்கு அர்ப்பணஞ் செய்யாமல் நற்காரியங்களைக்கொண்டே பணம் சம்பாதிக்க எத்தனிக்கிறார்கள்; அது புத்தியீனம் என்பது கருத்து.

आकौमारादुरुचरणशुश्रूषया ब्रह्मविद्या-

स्वास्थ्यास्थामहह महतीमार्जितं कौशलं यत् ।

निद्राहेतोर्नीशिनिशि कथाः शृण्वतां पार्थिवानां

कालक्षेपौपयिकमिदमप्याः कथं पर्यणंसीत् ॥ ८ ॥

ஆகௌமாராத் மருசரண ஸுசுருஷயா வீரஹ்மவித்யா—

ஸ்வாஸ்த்யாஸ்தாமஹ மஹதீமார்ஜிதம் கௌஸலம் யத் |

நித்ராஹேதோர்நிஸிநிஸி கதா: ஸ்ரண்வதாம் பார்யிவானாம்

காலக்ஷேபௌபயிகமிதமப்யா: கதம் பர்யணம்ஸீத் || (8)

आकौमारात् वालिपत् प्रिरायत्तिलीरुन्तु गुरुचरणशुश्रूषया
குருக்களுக்குப் பணிவிடைசெய்து **महतीं** பெரிய **आस्थां**
ஆவலை **आस्थाय** அடைந்து **ब्रह्मविद्यासु** வேதாந்த சாஸ்திரத்
தில் **आर्जितं यत् कौशलम्** ஸம்பாதிக்கப்பட்ட யாதொரு
பயிற்சியுண்டோ **इदमपि** இதுவும்கூட, **आः कथम्** அந்தோ
கஷ்டம், **निद्राहेतोः** தூக்கம் வரும்பொழுட்டு **निशि निशि**
இரவுகளில் **कथाः** கதைகளை **शृण्वताम्** கேட்கின்ற **पार्थिवानाम्**
அரசர்களுக்கு **कालक्षेपौपयिकम्** பொழுது போக்கிற்குச்
சாதனமாக வல்லவா **पर्यणंसीत्** முடிந்தது.

வெகு சிரமப்பட்டு வித்யைகளை அப்யஸித்து முடிவில்
அரசர்கள் தூக்கத்திற்குக் கதைசொல்லும் ரீதியில் அவை
களை உபயோகித்து வருகிறோம், என்ன பரிதாபம்!

छाया तोयं वसनमशनं वाहनं दीपिका वा
क्रेतुं यस्मिन् किल न सुलभं किञ्चिदप्येषु मर्त्यैः ।
तस्मिन् दूरे पथि तनुभृतां सर्वथैवाभिगम्ये
प्रस्थानार्हं कमपि तु विधिं घस्मरा न स्मरामः ॥ ९ ॥

ஹாயா தோயம் வஸனமஸனம் வாஹனம் தீபிகா வா

க்ரேதும் யஸ்மின் கில ந ஸுலஹம் கிஞ்சிடப்யேஷு மர்த்யைஃ
தஸ்மின் டூரே பதி தனுஹ்ரதாம் ஸர்வதேவாவாஹிமம்யே

ப்ரஸ்யாநூர்ஹம் கமபி து விதிம் வஸ்மரா ந ஸ்மராமஃ ॥ (9)

छाया நிழல் तोयम् நீர் वसनम् ஆடை अशनम् ஆகாரம்
वाहनम् வாகனம் दीपिका वा விளக்கு एषु இவைகளில்
किञ्चिदपि ஒன்றுகூட यस्मिन् किल எந்த (வழியில்) இடத்தில்
क्रेतुम् வாங்குவதற்கு मर्त्यैः மனிதர்களால் न सुलभम्
முடியாதோ, तनुभृताम् மனிதர்களால் सर्वथा அவசியம்
अभिगम्ये செல்லவேண்டிய तस्मिन् அத்தகைய दूरे पथि
நீண்ட வழியில் प्रस्थानार्हम् பிரயாணத்திற்கு வேண்டிய
कमपि तु विधिम् ஒருவிதமான ஏற்பாட்டையும் घस्मरा: தின்
பதே தொழிலாகவுடைய நாம் न स्मरामः சிந்திக்கவில்லை.

உண்டுகளித்துவரும் நாம் ஜீவனுக்கு முக்கியமான பசி
யாறுதல், தாகசாந்தி, வஸிக்க நிழல், உடை, வெளிச்சம்,
வாஹனம் முதலிய ஸௌகரியங்கள் இன்று இருப்பவை
போல் இறந்த பின்பும் நமக்கு ஏற்படும்படியாக, தேச காலங்
களை யனுஸரித்து ஸத்பாத்திரங்களில் தானம் செய்து வைக்
காதது அறியாமை. இங்கு கொடுத்தால் மட்டுமே இவை
அங்கு கிடைக்குமேயொழிய, அங்கு சென்று விலைக்கு வாங்
கிக் கொள்ளமுடியாது. அவ்வழி செல்வதும் செல்லாததும்
நம் இஷ்டப்படி அன்று, போய்த்தான் தீரவேண்டும்.

आकर्ण्यन्ते तपनतनयग्रामसंलापघोषा

मन्दं मन्दं हसति निहितः कालपाशोऽपि कण्ठे ।

आपृच्छन्ते कृतजिगमिषासंभ्रमाः प्राणवाताः

नैवेदानीमपि विषयवैमुख्यमभ्येति चेतः ॥ १० ॥

ஆகர்ண்யந்தே தபனதனயந் ராமஸல்லாபயோஷா

மந்தம் மந்தம் ஹ்ஸதி நிஹிதஃ காலபாஸோ'பி கண்ே ।

ஆபுக்ஷ்ந்தே க்ருதஜிமமிஷாஸம்ஹ்மாஃ ப்ராணவாதாஃ

நைவேதானீமபி விஷயவைமுஃயமஹ்யேதி சேதஃ ॥ (10)

தபனதனயग्रामसंलापघोषा: யமபுரத்தில் தூதர்கள் பேசிக் கொள்ளும் சத்தங்கள் आकर्ण्यन्ते காதில் விழுகின்றன; कण्ठे கழுத்தில் निहितः போடப்பட்ட கால்பாஸோ'பி யம பாசமும் मन्दं मन्दं கொஞ்சம் கொஞ்சமாக हसति குறுகி வருகிறது; [हसति என்று பாடமானால், பொருள் 'பிடித்திருக்கின்றது'] कृतजिगमिषासंभ्रमा: வெளியேறத் துடிக்கும் प्राणवाता: பிராணன்கள் आपृच्छन्ते உத்தரவு கேட்கின்றன. इदानीम् अपि இப்பொழுது கூட चेतः மனது विषयवैमुख्यम् சிற்றின்பப் பற்று தலிலிருந்து ஒழிவை न अभ्येति அடையவில்லை.

வாஸனா பலத்தால் இந்திரிய விஷயங்களில் உழுவும் சித்தத்திற்கு, யமதூதர்களின் ஆரவாரம் காதில் விழும் போதும் காலபாசம் கழுத்தை இறுக்கி நெருக்கும்போதும் பிராணன்கள் வெளிக் கிளம்பத் துடிக்கும்போதும் கூட, விரக்தி யேற்படுவதில்லை.

चक्षुष्यन्धे चलति दशने श्मश्रुणि श्वेतमाने

सीदत्यङ्गे मनसि कलुषे कम्पमाने कराग्रे ।

दूतैरेतैर्दिनकरभुवः शश्वदुद्धोध्यमाना-

स्वातुं देहं तदपि भिषजामेव सान्त्वं वदामः ॥ ११ ॥

சக்யுஷ்யந்யே சலதி டுஸானே ஸ்மஸ்ருணீ ஸ்வேதமானே
ஸீத்யந்யே மனஸி கலுஷே கம்பமானே கராந்ரே |
ஐதேரேதேதர்ஜினகரஹ்வஃ ஸஸ்வஐஹீஹோய்யமானஸ-
த்ராதும் டேஹம் தஹி ஸிஷ்ஜாமேவ ஸாந்த்வம் வஹமஃ || (11)

चक्षुषि अन्ये कण्ठे ஒளியிழந்து த்ஷணே चलति பல் ஆட்டம்
கண்டு श्मश्रुणि श्वेतमाने மீசை வெளுத்து அக்ஷே सीदति அங்கம்
சோர்வடைந்து मनसि कलुषे மனம் கலங்கி कराग्रे कम्पमाने
துனிக்கை நடுக்கமுற்றுப் போன போது एतैः दिनकरभुवः दूतैः
இந்த யமதூதர்களால் शश्वत् அடிக்கடி उद्धोध्यामानाः (காலம்
குறுகியதென்று) ஞாபகப்படுத்தப்பட்ட நாம் तदपि அப்படி
இருந்தும் देहं சரீரத்தை त्रातु ரக்ஷிக்க भिषजाम् एव வைத்தியர்
களுக்கே सान्त्वम् நல்லவார்த்தையை वदामः சொல்லுகிறோம்.

இந்திரியங்கள் ஒடுங்கிவிட்டன ; கண்ணை மறைத்து,
பற்களை ஆட்டிவைத்து, தலை நரையைத் தந்தா, உடம்புக்கு
பல ஹீனத்தைக் கொடுத்து, மனதைக் குழப்பி, கைகளை
நடுங்கச்செய்து, விருத்தாப்பியம் மேலிட்டபோது, தினம்
வந்து யமதூதர்கள் எச்சரிக்கை கொடுத்துக்கொண்டிருக்கும்
காலத்திலும், சரீரத்தை எப்படியாவது காப்பாற்றிக்
கொள்ளவேண்டுமென்ற கொள்கையினால் வைத்தியர்களை
யுபசரித்து நல்ல வார்த்தை சொல்லுகிறோமேயொழிய,
ஈசுவரனை நினைப்பதே யில்லை.

शान्तो वह्निर्जठरपिठरे संस्थिता कामवार्ता

धावं धावं दिशि दिशि शनैरिन्द्रियाश्वा निपेतुः ।

एवं दैवादुपरममगादेय मे वैरिवर्ग-

श्वेतस्त्वेकं न वशमयते किं करोमि क यामि || १२ ||

ஸாந்தோ வன்ஹிர்ஜரபி஠ரே ஸம்ஸ்யிதா காமவார்தா
யாவம் யாவம் டிஸி டிஸி ஸணைரிந்தீரியாஸ்வா நிபேதுஃ |
ஏவம் டைவாடுபரமமகாடேய மே வைரிவர்முஸ்-
சேதஸ்த்வேகம் ந வஸமயதே கிம் கரோமி க்வ யாமி || (12)

जठरपिठरे வயிற்றில் वह्निः (ஜாடர) அக்னி, शान्तः அணைந்துவிட்டது; कामवार्ता ஸ்திரீ சபலம் என்ற பேச்சே संस्थिता அற்றுப்போய்விட்டது; दिशि दिशि பல திசைகளில் धावं धावं ஒடியோடி शनैः வரவர इन्द्रियाश्वाः புலன்களாகிற குதிரைகள் निपेतुः விழுந்துவிட்டன. एवम् இவ்விதமாக दैवात् தெய்வச் செயலாக मे எனது एषः वैरिवर्गः இந்த விரோதிக் கூட்டம் उपरमम् ஒழிவை अगात् அடைந்தது. चेतः एकं तु மனம் ஒன்றுமட்டும் न वशम् अयते கட்டுப்படவில்லை. किं करोमि என்ன செய்வேன்? क यामि எங்கு செல்வேன்?

மூப்பில் இந்திரியங்கள் ஒருவாறு திறம் குன்றித் தாமா கவே சோர்ந்துவிழுந்துவிட்டன. ஜீரணரக்தி போய்விட்டது. காமபோகங்களை யனுபவிப்பதில் ஆசையும் ஒழிந்து விட்டது. இவ்விதம் விரக்திக்கு இடையூறுகளாயிருந்த புலன்கள் அடங்கிவிட்டன என்றாலும், சித்தம் ஒன்றுமட்டும் கட்டுப்படாமல் பலவாறு கெட்டலைந்து திண்டாடுகிறது. இதற்கு என்ன பரிஹாரத்தைத் தேடுவேன்?

नानोपायैर्दिशि दिशि धनान्यर्जयित्वा व्ययित्वा

सम्यक् संपादितमिदमहो स्थौल्यमेकं शरीरे ।

श्रुत्वा श्रुत्वा बहुजनमुखादायुषैतावताऽपि

प्राप्तं दर्शविधितिमिरवद्वाढमज्ञानमेकम् ॥ १३ ॥

நானோபாயைர் டிஸி டிஸி யனான்யர்ஜயித்வா வ்யயித்வா

ஸம்யக் ஸம்பாதிதமிதமஹோ ஸ்தௌல்யமேகம் ஸரீரே |

ஸுத்வா ஸுத்வா பஹுஜனமுஹாடாயுஷைதாவதா'பி

ப்ராப்தம் டர்ஸாவிதி மிரவத் வாஹமஜ்ஞானமேகம் ॥ (13)

नानोपायैः பலவித உபாயங்களால் दिशि दिशि பல திக்குகளிலும் धनानि தனங்களை अर्जयित्वा ஸம்பாதித்து व्ययित्वा செலவும் செய்துவிட்டு शरीरे சரீரத்தில் इदम् இந்த स्थौल्यम् एकम् பருமன் ஒன்றுமட்டும் सम्यक् நன்றாக संपादितम् அடை

யப்பட்டது. **अहो** கஷ்டம்; [**इह** 'இங்கே' என்றும் பாட முண்டு] **एतावता आयुषा अपि** இவ்வளவு வயதில் **बहुजनमुखात्** பலர் முகமாக **श्रुत्वा श्रुत्वा** அடிக்கடி (தேகம் நிலையற்றது, தர்மமே பெரிது என்று) கேட்டு, **दर्शवधितिमिरवत्** அமா வரசையை முடிவாகவுடைய இருள் போன்ற **गाढम्** அடர்ந்த **अज्ञानम्** **एकं** அறிவீனம் ஒன்றும்ட்டும் **प्राप्तम्** அடையப்பட்டது.

பல முறைகளில் ஈடுபட்டுப் பணங்களைச் சம்பாதித்து பல துறைகளில் செலவும் செய்து ஆகிவிட்டது. முடிவில் நம்மிடம் தங்கிய தென்னவெனில், இப்பெருந் தொந்தி ஒன்றே. மேலும் பல பேர்களிடம் பல சாஸ்திர தத்துவங் களையும் தெரிந்துகொண்டோம். ஆனால், அதனால் ஒரு பலனையும் அடையவில்லை. அஞ்ஞானம் திரள் திரளாகக் குவிந்து நம்மை மூடிக்கொண்டிருப்பதுதான் நிச்சயம்.

क्वक्षन्ते मां क्वचन शयितं किंकरा दण्डपाणे-

रोक्षन्तां वा तदपि मयि किं कुर्युरुदामवृत्ते ।

कुर्युः किञ्चित्प्रसभमपि वा घातयिष्यामि राज्ञे-

त्यन्तर्धैर्यं परमिह वहन्नन्तकं न सरामि ॥ १४ ॥

க்வேக்ஷந்தே மாம் க்வசன ஸயிதம் கிங்கரா டண்ஹபாணே-

ரீக்ஷந்தாம் வா ததபி மயி கிம் குர்யுருஹ் உதாமவ்யுத்தே |

குர்யு: கிஞ்சித்ப்ரஸஹமபி வா வாதயிஷ்யாமி ராஜ்ஞே-

த்யந்தர்ஹையம் பரமிஹ வஹன்னந்தகம் ந ஸ்மராமி || (14)

क्वचन शयितं मां எங்கேயோ (ஒரு மூலையில்) படுத்திருக் கும் என்னை **दण्डपाणे:** யமனுடைய **किंकरा:** தூதர்கள் **क्व ईक्षन्ते** எங்கு பார்க்கப்போகிறார்கள்? **ईक्षन्तां वा** பார்க்கத்தான் பார்க்கட்டுமே, **तदपि** அப்படியும் **उदामवृत्ते मयि** யாருக்கும் அடங்காத செய்கையுள்ள என் விஷயத்தில் **किं कुर्यु:** என்ன செய்வார்கள்? **किञ्चित् कुर्यु:** **अपि वा** ஏதாவது அவர்கள்

செய்வதாக வைத்துக் கொண்டாலும், ராஜா அரசனைக் கொண்டு **प्रसभम्** உடனே **घातयिष्यामि** கொன்றுவிடச் செய்கிறேன் **इति** என்று **इह** இந்த விஷயத்தில் **परम्** அதிகமான **अन्तर्धर्मम्** மனோதைரியத்தை **वहन्** அடைந்து **अन्तकम्** யமனை **न स्मरामि** (நான்) கருதவில்லை.

மிருத்யுபயமே இல்லாமல் நான் யதேச்சையாக ஸஞ்சரிக்கிறேன். “நான் யமதூதர்கள் கண்ணில் படாமல் இருக்கலாமல்லவா? அவர்கள் என்னைக் கண்டுகொண்டாலும், நான்தான் யாருக்கும் உட்படாத ஸாஹஸக்காரனாச்சுதே, என்னை அவர்கள் என்ன செய்யமுடியும்? அப்படி அவர்கள் என்னை ஏதாவது ஹிம்ஸித்தால், நாம் அரசனிடம் முறையிட்டுக்கொண்டு அவர்களுக்குத் தக்க தண்டனை விதிக்கச் செய்யலாம்” என்று இப்படியெல்லாம் தைரியம் செய்து கொள்ளுகிறேன்.

குறிப்பு:—இவ்விதமெல்லாம் மூடர்கள் நினைத்துக்கொண்டு அசட்டுத் தைரியத்துடன் கடவுளை நினையாமல் கெட்டுப்போகிறார்கள் என்பது கருத்து.

वेदा वा स्युर्वितथवचना विसरेदीश्वरो वा

धर्माधर्मस्थितिविरचनामन्तको वा मृषा स्यात् ।

नित्यो वा स्यामहमिति बहूनुल्लिखन्तः समाधीन्

मेदोवृद्ध्या मुदितमनसः सर्वतो निर्वृताः स्मः ॥ १५ ॥

வேடா வா ஸ்யுர்விதயவசனா விஸ்மரேதீஸ்வரோ வா

யர்மாயர்மஸ்யிதிவிசனாமந்தகோ வா ம்ரஸா ஸ்பாத் |

நித்யோ வா ஸ்யாமஹமிதி பஹுநுலிஸந்தஃ ஸமாபீன்

மேடோவூத்யா மூதிதமனஸஃ ஸர்வதோ நிர்வூதாஃ ஸம்|| (15)

वेदा: வேதங்கள் **वितथवचना:** பொய்யுரைப்பவைகளாக **वा स्यु:** இருக்கலாமல்லவா? **ईश्वरः** ஈசுவரன் **धर्माधर्मस्थितिविर-
चनाम्** தர்மம் அதர்மம் என்று செய்த முறைமையை **विस्मरेत्**

வா மறந்து விடலாமல்லவா? அந்தக்: யமன் (என்பவனே) மூபா ச்யாத் வா பொய்யாயிருக்கலாமல்லவா? அஹ் நியோ வா ச்யாம் நான் என்றும் அழிவில்லாதவனாக இருக்கலாமல்லவா? இதி என்று வஹ் பல சமாதிந் ஸமாதானங்களை உலிவந்த: கல் பனை செய்துகொண்டு மெதோ- வுத்தா தேகம் கொழுப்பேயுவ தால் முடிதமனச: மனமகிழ்ச்சி யடைந்து சர்வத: எதைப்பற்றி யும் நிர்வதா: சம: சிந்தையற்றவர்களாய் இருக்கிறோம்.

உடம்பில் திமிர் ஏறி, சித்தம் வெறிகொண்டு, 'ஒன்றும் நமக்கு லக்ஷ்யம் இல்லை' என்று ககித்திருக்கும் நாம், "வேதங் கள் பொய்யாயிருக்கலாம், ஈசுவரன் தான் செய்த ஏற்பாடு களையே மறந்துவிடலாம், யமன் என்பது விளைபாட்டுப் பேச்சாக இருக்கலாம், நாம் இந்த சரீரத்துடன் சிரஞ்சீவி யாகவே இருக்கலாம்" என்று இப்படியெல்லாம் மனப்பால் குடித்துக்கொண்டு அதர்மத்தில் முழுகியிருக்கிறோம்.

யாமே யாமே கலதி வபு: ச்ஸதே சந்நிவந்:

ஸ்வாசே ஸ்வாசே஽பி ச விவலதி க்ஷியதே தீர்வமாயு: ।

ஸுக்தே ஸுக்தே஽பி ச சுலலவே லுப்யதே புண்யராசி:

கூத்யே கூத்யே நிரவயி புநர்வர்யதே பாதகம் ந: ॥ 16 ॥

யாமே யாமே மலதி வபுஷ: ஸ்ரம்ஸதே ஸந்யிஸ்ய:

ஸ்வாஸே ஸ்வாஸே'பி ச விசலதி க்ஷியதே தீர்வமாயு: ।

ஸுக்தே ஸுக்தே'பி ச ஸுஹஸவே ஸுப்யதே புண்யராசி:

கூத்யே கூத்யே நிரவயி புநர்வர்யதே பாதகம் ந: ॥ (16)

யாமே யாமே கலதி ஒவ்வொரு ஜாமம் கழியும்போதும் வபு: சரீரத்தின் சந்நிவந்: மூட்டுகளின் கட்டு ச்ஸதே தளர் கின்றது; அபி ச இன்னமும் ஸ்வாசே ஸ்வாசே விவலதி ஒவ்வொரு மூச்சும் வெளிவரும்போது தீர்வம் आयु: நீண்ட ஆயுளும் க்ஷியதே குறைந்து வருகிறது. அபி ச மேலும் ஸுக்தே ஸுக்தே சுலலவே சிறிதளவு சுகத்தை அனுபவிக்க அனுபவிக்க

पुण्यराशिः புண்ணியக் குவியல் **लुप्यते** குன்றுகிறது; **नः** நம் முடைய **कृत्ये कृत्ये** ஒவ்வொரு காரியத்திலும் **पातकम् पुनः** பாபம் மட்டும் **निरवधि** எல்லையில்லாமல் **वधते** வளர்கிறது.

நாழிகைக்கு நாழிகை மூப்பு முதிருகிறது. அதனால் அவயவங்களின் தளர்ச்சி ஏற்படுகிறது. மூச்சுக்கு மூச்சு நீண்டதான ஆயுளும் குறுகிக்கொண்டே வருகிறது. அனுபவிக்க அனுபவிக்க பூர்வ புண்ணியத்தின் பெருங்குவியலும் கரைந்து விடுகிறது. நாம் செய்யும் ஒவ்வொரு காரியத்திலும் பாபம் மட்டும் கணக்கில்லாமல் கூடிவருகிறது.

गन्तव्योऽध्वा सकलदुरवस्थानसंपातभूमि-

र्गत्वा दृश्यस्त्रिभुवनजनायुष्कलान्तः कृतान्तः ।

दृष्ट्वा लभ्या निरयजनिता यातना नैकभेदा

विस्मृत्येदं निखिलमपि तु व्यर्थमायुर्नयामः ॥ १७ ॥

மந்தவ்யோ'ய்வா ஸகலஹ்ரவஸ்யானஸம்பாதஹ்மிர்-

மத்வா ஹ்ரயஸ்த்ரிஹ்வனஜனாயுஷ்கலாந்தஃ க்ருதாந்தஃ |
ஹ்ருஷ்ட்வா லஹ்யா நிரயஜனிதா யாதனா நைகஹேதா

விஸ்மூத்யேதம் நிஹிலமபி து வ்யர்யுமாயுர்நயாமஃ || (17)

गन्तव्योऽध्वा நாம் போகவேண்டிய வழி **सकलदुरवस्थान-**
संपातभूमिः எல்லாவித அஸௌகரியங்களும் ஒருங்கே சேரும் இடம்; **गत्वा** போனபின் **त्रिभुवनजनायुष्कलान्तः** மூவுலகிலு முள்ள ஜனங்களின் ஆயுஸ்சை முடிவு செய்யும் **कृतान्तः** யமன் **दृश्यः** காணவேண்டியவன் ; **दृष्ट्वा** பார்த்தபின் **नैकभेदाः** பற்பல வகையான **निरयजनिताः** நரகத்தில் உண்டாகும் **यातनाः** வேதனைகள் **लभ्याः** அனுபவிக்க வேண்டியவை; **अपि तु** ஆனால் **निखिलम् इदं** இதையெல்லாம் **विस्मृत्य** மறந்து **आयुः** வாழ்நாளே **व्यर्थं** வீணாக **नयामः** கழிக்கின்றோம்.

இறந்தபிறகு கொடூரமான தொந்தரவுகள் மிகுந்த பாழும் வழியே செல்லவேண்டும் என்றும், இறுதியில் யம

தர்மராஜன் ஸபையில் போய் நிற்கவேண்டு மென்றும், பின்பு அவரால் கட்டளையிடப்படும் பற்பல விதமான வேதனைகளைத் தரும் நரகவாஸத்தை யனுபவிக்க வேண்டுமென்றும் இதையெல்லாம் மறந்து ஆயுளை வீணாகக் கழித்து வருகின்றோம்.

काले काले न किमुपनतं भुञ्जते भोज्यजातं

गृह्णन्त्यम्भो न किमथ न किं संविशन्ति क्षपासु ।

पुष्णन्ति स्वान् किमु पृथुकान् स्त्रीषु किं नो रमन्ते

कृत्याकृत्यव्यपगतधियां कस्तिरश्वां च भेदः ॥ १८ ॥

காலே காலே ந கிமுபநதம் ஹுஞ்ஜதே ஹோஜ்யஜாதம்

முஹ்ணந்த்யம்ஹோ ந கிமய ந கிம் ஸம்விஸந்தி க்ஷபாஸு |

புஷ்ணந்தி ஸ்வான் ந கிமு ப்ரூதகான் ஸ்த்ரீஷு கிம் நோ ரமந்தே

கூத்யாகூத்யவ்யபகதயியாம் கஸ்திரஸ்சாம் ச ஹேஷஃ || (18)

காலே காலே (மிருகங்கள்) அவ்வப்போது உபநதம் கிடைத்த
 भोज्यजातम् உணவுப் பொருள்களை கி் ந ஸுஜதே உட்கொள்வ
 தில்லையா? அம்ம: ஜலத்தை கி் ந ஸ்ருண்தி பருகவில்லையா?
 अथ மேலும் क्षपासु இரவுகளில் கி் ந சங்விஸந்தி படுத்தறங்
 குவதில்லையா? स्वान् தங்களுடைய पृथुकान् குட்டிகளை கிமு ந
 पुष्णन्ति போஷிப்பதில்லையா? स्त्रीषु ஸ்த்ரீகளிடம் கி் நோ ரமந்தே
 கிரீடிக்கவில்லையா? कृत्याकृत्यव्यपगतधियां செய்யத் தகுந்தது
 செய்யத் தகாதது என்ற விவரம் அறியாதவர்களுக்கும்
 तिरश्चां च மிருகங்களுக்கும் க: ஸேத: என்ன பேதம்?

ஆஹாரம், தாகசாந்தி, நித்திரை, குழந்தைகளை வளர்த்தல், காமப் பிரவிருத்தி ஆகிய இந்த அம்சங்களில் மனுஷ்யனுக்கும் மிருகங்களுக்கும் என்ன பேதம் இருக்கிறது? இன்னது செய்யத் தக்கது இன்னது செய்யத் தகாதது என்ற பகுத்தறிவு இருந்தால் மட்டும் மனுஷ்யனேயன்றி,

மேற்கூறிய ஆஹாராதிப் பிரவிருத்திகளில் மட்டும் ஈடுபட்டு
விவேகமில்லாமல் இருப்பவன் மிருகமே.

✓ कृच्छ्रालब्धं धनमपि शतांशाधिकप्राप्तिलोभात्
पत्रे किञ्चिल्लिखितमुपलभ्यैव सर्वं त्यजामः ।
शास्त्रैः सिद्धे बहुशतगुणाधिक्यलाभे परत्र
व्यर्थाशङ्काकलुषमनसो नोत्सृजामोऽर्थलेशम् ॥ १९ ॥

கூச்சுறால்லவீயம் யனமபி ஸதாம்ஸாயிகப்ராப்திலோஹாத்-

பத்ரே கிஞ்சில்லிவிதமுபலஹ்யைவ ஸர்வம் த்யஜாமஃ |

ஸாஸ்த்ரைஃ ஸித்ரீயே பஹுஸதமுணாயிக்யலாஹே பரத்ர

வ்யர்யாஸங்காகலுஷமனஸோ நோத்ஸுஜாமோ'ர்யலேஸம் ||

கூச்சுறத் தலப்தம் பிரயாசைப்பட்டு சம்பாதிக்கப்பட்ட
தன் சர்வம் அபி பணம் முழுவதையும் சதாங்காதிபிராப்திலோபாத்
நூற்றுக்கு ஒன்றைவிட அதிக வட்டி வாங்குவதில்
ஆசையினால் பத்ரே லிப்தித் காகிதத்தில் எழுதப்பட்ட கிஞ்சித்
ஏதோ ஒன்றை உபலப்ய எவ வாங்கிக்கொண்டே த்யஜாமஃ
கொடுத்து விடுகிறோம். பரத்ர பரலோகத்தில் பஹுஸதமுணாதி-
ப்யலாபே அநேக நூறு மடங்கு அதிகமான லாபமானது
சாஸ்த்ரீஃ சித்ரே சாஸ்திரங்களினால் உறுதி செய்யப்பட்டிருக்கை
யில் வ்யர்யாஸங்காகலுஷமனஸஃ வீண் அவநம்பிக்கையால் கலங்கிய
மனத்தினர்களாய் அர்யலேஸ சிறிதளவும் பணத்தையும்
நோத்ஸுஜாமஃ (நாம்) கொடுப்பதில்லை.

ஸ்வல்ப வட்டித்தொகைக்கு ஆசைப்பட்டு, கடன்
பத்திரத்தை நம்பி, தான் சிரமப்பட்டு வெகு காலமாய்ச்
சேர்த்துவைத்த பணத்தை ஒருவன் பிறனுக்குக் கொடுத்து
விடவில்லையா? முதலேவிடப் பன்மடங்கு அதிகமாகப் பலன்
பரலோகத்தில் கொடுக்கப்படும் என்று சாஸ்திரங்கள்
முறையிடுவதை நம்பி ஒருவனும் ஒரு காசு கூட தர்ம வழி
யில் செலவிட ஸம்மதிக்கவில்லை. கடன் பத்திரத்தை நம்பு

கிறவன் தர்ம சாஸ்திரங்களின் உறுதிமொழிகளைப் பற்றித் தர்க்கங்கள் செய்து நம்பிக்கை யுண்டாகாத மனமுடையவனாகிறான்.

जीर्णे रुग्णे विकलकरणे शत्रुभिर्वा गृहीते
स्वस्मिन् कोऽर्थो भवति सुखदः कश्च कामप्रसङ्गः ।
मा भूदेतत् सकलमथवा स्वायुषः किं प्रमाणं
निश्चित्यैवं दुरितनिचयश्चीयते निर्विशङ्कैः ॥ २० ॥

ஜீர்ணே ருத்ரீணே விகலகரணே ஸத்ருவிர்வா ஸ்ரஹீ?த
ஸ்வஸ்மின் கோர்யோ ஹவதி ஸுபேஷஃ கஸ்ச காமப்ரஸங்மஃ |
மா ஹுதேதத் சகலமயவா ஸ்வாயுஷஃ கிம் ப்ரமாணம்
நிஸ்சித்தையவம் ஐரிதநிசயஸ்சீயதே நிர்விஸங்கைஃ || (20)

स्वस्मिन् தான் ஜிர்ணே கிழத்தன மடைந்தாலும் ருக்ஷே
வியாதியினால் பீடிக்கப்பட்டாலும் विकलकरणे இந்திரியங்
களின் பலஹீனத்தை யடைந்தாலும் शत्रुभिः गृहीते वा
அல்லது சத்ருக்களால் கைதி செய்யப்பட்ட போதிலும்
कोऽर्थः எந்தப் பணம் सुखदः சுகத்தைத் தருவதாக भवति
ஆகிறது? कामप्रसंगश्च कः போக ஸுகத்திற்கு இடமேது?
अथवा அல்லது, एतत् सकलं இதெல்லாமே मा भूत् போகட்டும்;
स्वायुषः தன் ஆயுஸுக்கு किं प्रमाणं என்ன நம்பிக்கை
(உத்திரவாதம்)? एवं இப்படி निश्चित्य நிச்சயித்து निर्विशङ्कैः
சிறிதும் அஞ்சாத நம்மால் दुरितनिचयः பாபக்குவியல்
चीयते சேர்க்கப்படுகிறது.

தற்கால வாழ்க்கையே நிஜமென்றிருப்பவன் “கிழத்
தனமோ, வியாதியோ, அவயவங்களின் தளர்ச்சியோ,
சத்ருக்களிடம் அடிமைத்தனமோ எதற்குள் வரவில்லையோ
அதற்குள் பணத்தினாலும் ஸ்திரீகளினாலும் அடையக்கூடிய
சுகங்களை அனுபவித்துத் தீர்த்துவிடவேண்டும்” என்ற தீர்
மானத்துடன் எந்தப் பாபச்செயலுக்கும் துணிந்துவிடுகிறான்.

தேகம் நன்றாயிருக்கும்போதே தர்மத்தைச் செய்து அழிவற்ற
இன்பத்தைப் பெறவேண்டும் என்று நினைப்பதில்லை.

आयान्त्यग्रे ननु तनुभवा उत्तमर्णा इवेमे

शय्यालयाः फणभृत इवाभान्ति दारा इदानीम् ।

कारागेहप्रतिममधुना मन्दिरं दृश्यते मे

तत्र स्थातुं प्रसजति मनो न क्षणं न क्षणार्धम् ॥ २१ ॥

ஆபாந்தயநீரே நனு தனுஹவா உத்தமர்ணா இவேமே

ஸய்யாலயாஃ ஷணஹ்ருத இவாஹாந்தி டாரா இடானீம் |

காராமேஹப்ரதிமமயுநா மந்திரம் மந்நாந் த்ரஸ்யதே மே

தத்ர ஸ்யாதும் ப்ரஸஜதி மனோ ந க்ஷணம் ந க்ஷணாஃயம் || (21)

इमे तनुभवाः இதோ இந்தப் புத்திரர்கள் उत्तमर्णा इव ननु
கடன் கொடுத்தவர்களைப் போலல்லவா अग्रे आयान्ति
எதிரில் வருகிறார்கள் ; इदानीं இப்பொழுது दाराः மனைவி
शय्यालयाः படுக்கையில் உறையும் फणभृतः इव ஸர்ப்பம்போல்
आभान्ति தோன்றுகிறாள் ; अधुना இப்பொழுது मे எனது
मन्दिरं வீடு कारागेहप्रतिमं சிறையைப்போல் दृश्यते காணப்
படுகிறது ; तत्र அவ்விடத்தில் क्षणं ஒரு கணமும் स्थातुं தாம
திக்க मनः மனது न प्रसजति விரும்பவில்லை ; क्षणार्धं स्थातुं
அரை க்ஷணங்கூடத் தாமதிக்க (மனம் விரும்பவில்லை).

புத்திரகளத்திராதிகளைப் போஷிப்பதற்காகப் பாடு
பட்டுப் பணத்தைத் தேடிய கிருஹஸ்தனுக்கு வயது
மேலிட்டபின்பு, ஸம்பாதிக்கும் சக்தி குறைந்து வீட்டில்
அதிகாரமும் விலகிப் போகுந் தருணம், தன் பிள்ளைகளை
யெதிரில் கண்டால்கொடுத்த கடனைக் கேட்க வந்தவர்களைப்
போல் தோன்றுகிறது ; பக்கத்தில் உறையும் பெண்டாட்டி
யைப் பார்த்தாலோ படமெடுத்தாடும் பாம்பைப் பார்ப்பது
போல் இருக்கிறது ; இனி வீட்டில் என்ன ஸௌக்யம் ?
இந்தச் சிறையிலிருந்து வெளியில்போய் விடவேண்டும்
என்று தீர்மானம் செய்கிறான்.

जातं जातं गतमपि गतं बाल्यतो लौल्यतो वा

नेतः स्थेयं क्षणमपि गृहे मुञ्चतः को मुहूर्तः ।

इत्यत्यन्तव्यवसितधियो निःसरन्तोऽपि गेहा-

दावर्तन्ते झटिति रुदतां सान्त्वहेतोः शिशूनाम् ॥ २२ ॥

ஜாதம் ஜாதம் முதமபி முதம் பால்யதோ லௌல்யதோ வா

நேதஃ ஸ்தேயம் க்ஷணமபி முஜ்ஞதஃ கோ முஹூர்(த்)தஃ

இத்யத்யந்தவ்யவஸிதயியோ நிஸ்ஸரந்தோ'பி மேஹா-

ஜாவார்(த்)தந்தேஹதி ருததாம் ஸாந்த்வஹேதோஃ ஸிஸூநாம் ||

बाल्यतः சிறுபிள்ளைத் தனத்தினாலும் लौल्यतः புத்தி சபலத்தினாலும் जातं जातं நடந்தது நடந்துவிட்டது ; गतमपि गतं போனது போய்விட்டது ; इतः இனிமேல் क्षणमपि ஒரு நிமிஷங்கூட गृहे வீட்டில் न स्थेयं தங்கக்கூடாது. मुञ्चतः விட்டுப் போகிறவனுக்கு को मुहूर्तः நல்லவேளை எதற்காகப் பார்க்கவேண்டும்? इति என்று अत्यन्तव्यवसित-धियः திடமான தீர்மானத்தோடு கூடிய மனத்தினர்களாய் गेहात् வீட்டிலிருந்து निस्सरन्तोऽपि வெளிக் கிளம்புகிறவர்கள் கூட रुदतां அழுகின்ற शिशूनां குழந்தைகளை सान्त्वहेतोः சமாதானம் செய்யும்பொருட்டு झटिति உடனே आवर्तन्ते திரும்பி விடுகிறார்கள்.

இவ்வித வெறுப்பைக் கொண்டவன் யோசிக்கிறான்:—
“ போனதெல்லாம் போகட்டும் ; சிறு பிராயத்தில் அறியா மையாலும் யௌவன தரையில் புத்தி சபலத்தாலும் எவ் வளவோ தவறுதல்கள் நடந்துவிட்டன. நடந்தது நடந்து விட்டது. இனி ஒரு நிமிஷமும் வீட்டில் தங்கக்கூடாது. துறப்பவன் நல்ல முஹூர்த்தம் பார்க்கவேண்டியதில்லை. எந்த நிமிஷம் வைராக்யம் ஏற்படுகிறதோ, அந்த நிமிஷமே புறப்பட வேண்டும்” என்று திடமான தீர்மானம் செய்து கொண்டு புறப்படுகிறான். அந்த ஸமயம் வீட்டில் குழந்தை

களின் அழகைக் குரல் காதிலே பட்டதும் அவர்களை ஸமா
தானம் செய்யும் பொருட்டு விரைவாகத் திரும்பி வந்துவிடு
கிறான். (இவ்வளவு தான் நம் வைராக்கியத்தின் உறுதி.)

नैव ब्रूमो वयमतिथयोऽभ्यागता बन्धुवर्गा
दीनानाथाः सुहृद इति ये तेषु कार्या दयेति ।
यं त्वं पोष्यं मनसि कुरुषे नित्यमात्मानमेकं
जन्मन्यस्मिन्निव बिभृहि तं सर्वदेत्युल्लपामः ॥ २३ ॥

நைவ ஸ்ரூமோ வயமதியோ'ஹ்யா'மதா பந்த்யுவர்'மா
தீனானா'தாஃ ஸுஹ்ரு'த இதி யே தேஷு'க கார்யா உயேதி |
யம் த்வம் போஷ்யம் மனஸி குருஷே நித்யமாத்மானமேகம்
ஜன்மன்யஸ்மின்னிவ விப்ரஹி தம் ஸர்வதேத்யுல்லபாமஃ ||

அதிதய: அதிதிகள் **அப்யா'கதா:** நாடிவந்தவர்கள் **வந்த்யுவர்'மா:**
பந்துஜனங்கள் **தீனானா'தா:** ஏழைகள் திக்கற்றவர்கள் **சுஹ்ரு'த:**
நண்பர்கள் **இதி யே** என்று எவர்கள் உண்டோ **தேஷு** அவர்க
ளிடத்தில் **தயா கார்யா'இதி** அனுதாபம் காட்டவேண்டுமென்று
நைவ ஸ்ரூம: நாம் கூறவெயில்லை; **யமேகம் நित्यं पोष्यं** யாதொருவனை
எப்போதும் போஷிக்கவேண்டியதென்று **மன'ஸி த்வம் கुरु'ஷே**
மனதில் நீ தீர்மானித்திருக்கிறாயோ **தமா'த்மான** அத்தகைய
தன்னை **அஸ்மிந் ஜன்ம'னி इव** இந்த ஜன்மத்தில் போல **சர்வ'தா**
எந்த ஜன்மத்திலும் **விப்ரஹி** நீ போஷிப்பாயாக **இதி உல'லபாம:**
என்று (தான்) சொல்லுகிறோம்.

நீ அதிதி பந்து மித்திரர்கள் ஏழை யெளியவர்கள்
இவர்களை உபசரித்துத் தான் ஆகவேண்டுமென்று ஒரு
வரும் சொல்லவில்லை. உன்னை நீ போஷித்துக் கொள்ள
வேண்டுமென்று நன்றாய்த் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறாய்
அல்லவா? அந்த உன்னையே நீ இந்த ஜன்மத்தில் மட்டுமன்று,
வரப்போகிற ஜன்மங்களிலும் போஷித்துக் கொள் என்று
தான் கதறுகிறார்கள் தர்ம சாஸ்திர கர்த்தாக்கள்.

को नु व्यासः क इव स मनुः कोन्वसौ याज्ञवल्क्यो

यैरुद्धुष्टं हितमसकृदस्मासु पित्रेव पुत्रे ।

पश्यामस्तान्निरुपधिकृपासागराल्लोकवन्धून्

पश्यामोऽस्मान्निरवधितमःक्षमाधिरान्ब्रह्मवन्धून् ॥ २४ ॥

கோ னு வ்யாஸஃ க இவ ஸ மனுஃ கோன்வஸௌ யாஜ்ஞவல்க்யோ
யைருத்ஹுஸ்தம் ஹிதமஸக்ய ஸ்மாஸு பித்ரேவ புத்ரே |
பஸ்யாமஸ்தான்நிருபயிக்ருபாஸா மரான் லோகவந்தூன்
பஸ்யாமோ'ஸ்மான் நிரவயிதமஃக்ஷமாபரான் வீரஹ்மவந்தூ-
ய-ஓன் || (24).

யை: (எந்த மஹான்களால்) எவர்களால் அநந்த பன்
முறை அஸ்மாஸு நம் விஷயத்தில் பித்ரா புத்ரே இவ ஒரு பிதா
வினால் புத்ரன் விஷயத்திலே போல ஹிதம் நன்மையானது
உருஹ் உரத்த குரலில் போதிக்கப்பட்டதோ, ச: வ்யாச: கோ நு
அந்த வியாஸர் என்பவர் யார்? ச: மனு: க: இவ அந்த மனு
தான் யாரோ? அஸௌ யாஜ்ஞவல்க்ய: கோ நு இந்த யாக்ஞவல்கியர்
யார்? தான் அவர்களை நிருபதிக்ருபாஸாந் களங்க மற்ற
கருணைக் கடல்களாகவும் லோகவந்தூன் உலகின் உறவினர்
களாகவும் பஸ்யாம: அறிகிறோம்; அஸ்மாந் நன்மையோ
வென்றால் நிரவதிக்ருப:க்ஷமாபரான் எல்லையற்ற இருள் மலைகளாக
வும் வ்ரஹ்வந்தூன் பிராம்மண ஜன்மத்தில் இழிந்தவர்களாகவும்
பஸ்யாம: அறிகிறோம்.

வியாஸர், மனு, யாஜ்ஞவல்க்யர் என்ற பெரியோர்கள்
யார், நாம் யார்? அவர்கள் ஞானிகள் ஆதலால், கருணை
ததும்பும் அந்தரங்கத்துடன், பிதா புத்திரனுக்கு உப
தேசிப்பதுபோல் நமக்கு எது இகத்திலும் பரத்திலும்
ஹிதமோ அதைப் பல வழிகளில் விளக்கி யிருக்கிறார்கள்.
ஆனால் நாம் என்ன கூறியும் என்றும் நிகரற்ற அவிவேகி
களாகவும், ஆசாரம் இழந்தவர்களாகவும் இருந்து கொண்
டிருப்பதுதான் பரிதாபம்.

यत्तामिस्रे नरककुहरे यद्बहिश्चक्रवाला-

यत्पाताले यदपि धरणौ वार्षिकीषु क्षपासु ।

रूढं गाढं तम इति समस्तं च तच्चिन्त्यमानं

नास्माकान्तःकरणतमसो दासभावेऽपि योग्यम् ॥ २५ ॥

யத்தாமிஸ்ரே நரககுஹரே யத்ஹைஸ்சக்ரவாளாஹீ -

யத்பாதாலே யதபி யரணௌ வார்ஷிகீஷு க்ஷபாஸு |

ரூ஢ம் மாரூதம் தம இதி ஸமஸ்தம் ச தச்சிந்த்யமானம்

நாஸ்மாகாந்தஃகரணதமஸோ டாஸஹாவே'பி யோஜ்யம் || (25)

யத் எது தாமிஸ்ரே தாமிஸ்ரம் என்ற நரககுஹரே நரகக்குழி யிலும் யத் எது சக்ரவாலாஹீ: சக்ரவாள மலைத்தொடருக்கு அப்பாலும் யத் பாताले எது பாதாளத்திலும் வார्षिकीषु क्षपासु மழைக்கால இரவுகளில் யத் धरणौ எது பூமியிலும் गाढं तमः इति காரிருள் என்று रूढं பிரவித்தமோ चिन्त्यमाने யோசித் துப் பார்த்தால் समस्तं च तत् அது அவ்வளவும் आस्माकान्तः- करणतमसः நம் சித்தத்திலிருக்கும் இருளுக்கு दासभावेऽपि அடிமைத்தனம் அடைவதற்குக் கூட न योग्यम् யோக்யதை யுள்ளதன்று.

நம் ஹ்ருதயத்தில் குடிக்கொண்டிருக்கும் காரிருளுக்கு உவமையே சொல்லமுடியாது; இருள் மயமான நரகக் குழியில் கிடப்பதும், லோகாலோக பர்வதத்திற்குப் புறம்பே சூழ்ந்து நிற்பதும், பாதாள லோகத்திலுள்ளதும், காலத்து நள்ளிரவுகளில் திரண்டு வருவதுமான இருள்கள் நம் அஞ்ஞான அந்தகாரத்திற்குக் கூலிவேலை செய்யக்கூட அர்ஹதை யில்லாதவை.

(குறிப்பு) லோகா லோக பர்வதம்—சக்ரவாள பர்வதமென்பது இப் பூமண்டலத்தைச் சுற்றி நிற்கும் சுவர் போன்றது. அதற்கு வெளியில் சூரிய கிரணங்கள் எட்டுவதில்லை.

सर्वानर्थप्रथमकरणे सर्वभावैर्जिहास्ये

देहे मोहो यदि परिणतः पोषणीयो मयेति ।

आस्तामेवं वपुरिदमिवागामि चास्माकमेवे-

त्येषाऽप्यास्तां मतिरिति परं धर्मशास्त्रेषु घोषः ॥ २६ ॥

ஸர்வானர்த்தமுதமகரணே ஸர்வஹாவைர்ஜிஹாஸ்யே

தேஹே மோஹோ யதி பரிணதஃ போஷணீயோ மயேதி |

ஆஸ்தாமேவம் வபுரிதமிவாமி சாஸ்மாகமேவே-

த்யேஷா'ப்யாஸ்தாம் மதிரிதி பரம் ஧ர்மஸாஸ்த்ரேஷு வோஷஃ

सर्वानर्थप्रथमकरणे எல்லாநித அனர்த்தங்களுக்கும் முதல் ஸாதனமானதும் सर्वभावैः जिहास्ये எப்படி யோஜித்துப் பார்த்தாலும் தள்ளத் தகுந்ததுமான देहे சரீரத்தில் मया पोषणीयः (இது) என்னால் போஷிக்கப்பட வேண்டியது इति मोहः என்ற அறிவீனம் यदि परिणतः முற்றியிருந்தால் एवं இம்மாதிரி आस्ताम् இருக்கட்டும் ; इदं वपुरिव இந்த சரீரம் பேரலவே आगामि च வரப்போகிற சரீரமும் आस्माकमेव நம் முடையதுதான் इति என்ற एषाऽपि मतिः இந்த எண்ணமும் आस्तां (நமக்கு) இருக்கட்டும் इति परं என்பதுதான் धर्मशास्त्रेषु தரும் சாஸ்திரங்களில் घोषः பறையறிவிக்கப்படுகிறது.

வெறுக்கத் தக்கதான இந்த சரீரம் அவசியம் போஷிக் கத் தகுந்ததென்ற அறியாமை உனக்கு இருக்குமானால், 'இந்த சரீரம் நம்முடையது ஆனதுபோல, வரப்போகிற சரீரங்களும் நம்முடையது தான் ; அவைகளையும் போஷிப் பது அவசியம். அவைகள் நலம்பெற நாம் இப்போதே தர்மங்களைச் செய்யவேண்டும் என்ற ஞாபகம் இருக்கட் டும்'' என்றுதான் தரும் சாஸ்திரங்கள் முறையிடுகின்றன.

कामी कामव्रणपरिगतः कामिनीरेव हित्वा

भुङ्क्ते पश्चादपगतभयं कामिनीनां सहस्रम् ।

इत्थंकारं विषयसुखभोगैकतानैर्नरै-

प्यस्मिन्देहे कतिपयदिनान्येष भोगो विवर्ज्यः ॥ २७ ॥

காமீ காமவ்ரணபரிமுதஃ காமினீரேவ ஹித்வா

ஹுங்க்தே பர்ச்சாடிபமுதஹயம் காமினீனாம் ஸஹஸ்ரம் |

இத்யும்காரம் விஷயஸுபஹோமைகதாணீர் நரைர-

ப்யஸ்மின் ஷேஹே கதிபயதினனயேஷ ஹோமோ விவர்ஜ்யஃ ||

காமவ்ரணபரிமுதஃ ஸ்திரீமூலமான ரோகங்களால் பீடிக்கப் பட்ட காமீ துன்மார்க்கன் **காமினி: एव** ஸ்திரீகளையே **हित्वा** (சிலகாலம்) விட்டுவிட்டு **पश्चात्** பின்பு **कामिनीनां सहस्रं** வேண்டியமட்டும் ஸ்திரீகளை **अपगतभयं** பயம் நீங்கிய வனாக **भुङ्क्ते** அனுபவிக்கிறான் ; **इत्थंकारं** இவ்விதம் **विषयसुख-भोगैकतानैरपि नरैः** சிற்றின்பமே முக்கியமென்றுகொண்ட மனிதர்களாலேகூட **अस्मिन् देहे** இந்த சரீரத்தில் **कतिपयदिनानि** சில நாட்கள்வரையில் **एष भोगः** இந்த இன்பத்தை யனுபவிப்பது **विवर्ज्यः** ஒதுக்கத் தக்கதாகிறது.

காமரோகத்தால் வருந்துகிற ஒரு காமி சிகித்சையின் பொருட்டு சிலகாலம் ஸ்திரீகளை விலக்கியிருந்து பிறகு பயமின்றி அநேகம் ஸ்திரீகளை அனுபவிப்பதுபோல, இவ்வுலகில் சரீர ஸுகத்தைச் சிறிதுகாலம் விட்டு சாஸ்திரங்களிற் கூறிய நற்காரியங்களைச் செய்துவந்தால் பின்பு ஸ்வர்க்கம் முதலிய வேறு உலகத்தில் பயமின்றி அநேக ஸுகங்களை யடையலாம் என்பது கருத்து.

✓ **न्याय्यादर्थदपि किमधिकं लभ्यमुन्मार्गवृत्त्या**

वैधादन्नादपि किमधिकं पर्युदस्तेषु भोज्यम् ।

भार्याभोगादपि भवति कः पण्यकान्तासु भोगः

प्रायो नेति श्रुतिविषयता विश्वमाधुर्यहेतुः ॥ २८ ॥

ந்யாய்யாஹர்யாஹி கிமயிகம் லஹ்யமுன்மார்மவூத்யா

வையாஹன்னாஹி கிமயிகம் பர்யுஹஸ்தேஷு ஹோஜ்யம் |

ஹார்யாஹோ மாஹி ஹவதி கஃ பண்யகாந்தாஸு ஹோமஃ

ப்ராயோ நேதி ஸ்ருதிவிஷயதா விஸ்வமாதூர்யஹேதுஃ || (28)

न्याय्यादर्थादपि निर्यायमान வழியில் சம்பாதிக்கப்படும் பணத்தைக் காட்டிலும் उन्मार्गवृत्त्या அக்ரம வழியில் अधिक அதிகம் किं लभ्य் அடையக்கூடியதா என்ன? वैधादन्ना-दपि பரிசுத்தமான அன்னத்தைக் காட்டிலும் पर्युदस्तेषु தள்ளுபடியான அன்னங்களில் अधिक அதிகம் किं भोज्य சாப்பிடக்கூடியதா என்ன? भार्याभोगादपि தன் பத்தினியை யனுபவிப்பதைக் காட்டிலும் पण्यकान्तासु விலைமாதர்களிடம் कः भोगः எவ்விதமான (மேலான) ஸுகம் भवति ஏற்படு கிறது? नेति வேண்டாமென்று श्रुतिविषयता வேதங்களில் கூறப்பட்டிருப்பதே प्रायः அநேகமாய் विश्वमाधुर्यहेतुः ஜனங் களுக்கு ருசியை யுண்டுபண்ணக்கூடியதா யிருக்கிறது.

(ஆழ்ந்து யோசிக்குங்கால்) ருஜுவான வழியில் ஸம்பா திப்பதைவிட அதிகம் அநியாய வழியில் சம்பாதிக்க முடியாது. விதிப்படி தயார்செய்து புசிக்கப்படும் அன்னத் தைக்காட்டிலும் கண்ட இடங்களில் கண்டவர்கள் தயார் செய்த அசுத்தமான பக்ஷயபோஜ்யங்களை அதிகமாகப் புசித்துவிட முடியுமா? தன் பாரியையின் ஸம்போகத்தை விட வேசியர் ஸங்கமம் எவ்விதத்தில் சிலாக்கியமானது? ஜனங்களுக்குக் குற்றமுள்ள விஷயங்களில் ருசியேற்படுவ தற்கு வேதங்கள் அவைகளை நிஷேதிப்பதே காரணம் என்று நினைக்கவேண்டியிருக்கிறது. ஏனெனில் வேண்டா மென்று தடுத்தால் அதில் ஜனங்களுக்குச் சபலம் உண்டா வது ஸஹஜம்.

आस्तिक्यं चेद्धनमखिलमप्यर्थिसात्कर्तुमर्ह

नास्तिक्यं चेत्तदपि सुतरां भोगहेतोरपास्यम् ।

अस्पृष्टाऽपि स्वयमतिरहः स्थाप्यते यत्तदन्त-

स्तस्मिन् हेतुः क इति निभृतं तर्कयामो न विद्यः ॥ २९ ॥

ஆஸ்திக்யம் சேத்யுனமவிலமப்யர்யிஸாத்கர்(த்)துமர்ஹம்

நாஸ்திக்யம் சேத்தஜபி ஸுதராம் ஹோமுஹேதோரபாஸ்யம் |
அஸ்வபூஷ்ட்வா'பி ஸ்வயமதிரஹம் ஸ்யூப்யதே யத்தஜந்தஸ்.

தஸ்மின் ஹேதுஃ க இதி நிஹ்யதம் தர்(க்)கயாமோ ந விதீமஃ || 29

आस्तिक्‍यं चेत् நம்பிக்கையிருந்தால் अखिलमपि धनं
எல்லா திரவியமும் अर्थिंसात्कर्तुम् अहम् வேண்டுபவர்களுக்கு
அர்ப்பணம் செய்துவிடத் தக்கது; नास्तिक्‍यं चेदपि நம்பிக்கை
யில்லாவிடிலோ तत् அந்த திரவியம் सुतरां மிகவும் भोगहेतोः
(தான்) அனுபவிப்பதின் பொருட்டு अपास्यं செலவிடத்தகுந்
தது; स्वयम् अपि தானும் अस्पृष्टा தொடாமல் तत् அது अन्तः
உள்ளே अतिरहः வெகு மறைவாக यत् स्थाप्यते வைக்கப்படு
கிறதே तस्मिन् அதற்கு हेतुः कः इति என்ன காரணம் என்று
निभृतं चिन्तयामः தனித்து யோசனை செய்து பார்க்கிறோம்;
(ஆனால்) न विद्मः (நாம் அதை) அறியவில்லை.

ச்ருதி ஸம்ருதி புராணங்களில் சொல்லப்பட்ட தருமங்
களை நம்பினால் பரலோகத்தில் கேதமமடைவதன் பொருட்டு
ஸம்பாதித்த திரவியத்தை ஸத்பாத்திரத்தில் தானம் செய்து
விடவேண்டும். அப்படி நம்பிக்கையில்லாவிடில், தான் அனு
பவிக்கும்பொருட்டு அந்த திரவியத்தைச் செலவு செய்து
விடவேண்டும். சில லோபிகள் இரண்டுமில்லாமல் அதை
மறைத்து வைப்பதன் காரணம் புலப்படவில்லை.

श्वानः पुच्छाश्चलकुटिलतां सूकराः कुक्षिपोषं

कीशा दन्तप्रकटनविधिं गर्दभा रुक्षघोषम् ।

मर्त्या वक्षःश्वयथुमपि च स्त्रीषु दृष्ट्वा रमन्ते

तत्सौन्दर्यं किमिति फलितं तत्तदज्ञानतोऽन्यत् ॥ ३० ॥

ஸ்வானஃ புச்ஹாஞ்ச்ல்குடிலதாம் ஸூகராஃ குக்ஷிபோஷம்

கீஸா உந்தப்ரகடனவியிம் மர்ஜிஹ ருக்ஷவோஷம் |

மர்த்யா வக்ஷஃஸ்வயயுமபி ச ஸ்த்ரீஷு ட்ரூஷ்ட்வா ரமந்தே

தத்ஸௌந்ஹ்யம் கிமிதி ஹலிதம் தத்தஜ்ஞானதோ'ன்யத்|| (30)

श्वानः நாய்கள் **पुच्छाञ्चलकुटिलतां** வால்நுனியின் கோணலையும் **सूकराः** பன்றிகள் **कुक्षिपोषं** வயிற்றின் உப்பு தலையும் **कीशाः** குரங்குகள் **दन्तप्रकटनविधिं** பல் இளிப்பதையும் **गर्दभाः** கழுதைகள் **रूक्षघोषं** வரட்டுச் சத்தத்தையும் **मर्त्याः** மனிதர்கள் **वक्षःश्वयथुमपि** மார்வீக்கத்தையும் **स्त्रीषु** ஸ்திரீ ஜாதியினிடத்தில் **दृष्ट्वा** பார்த்து **रमन्ते** காமவெறியடை கின்றனர். **तत्तदज्ञानतोऽन्यत्** அந்தந்தப் பிராணிகளின் அறிவினத்தைத் தவிர **तत्सौन्दर्यं** அந்தந்த ஸ்திரீ ஜாதியின் அழகு **किमिति** எவ்விதத்தில் **फलितम्** ஏற்பட்டது.

பிராணிகள் தன்தன் இனத்திற்குத் தக்கபடி சிற்சில அம்சங்களை ஸ்திரீ ஜாதியினிடத்தில் கண்டு காமத்தை யடை கின்றன. விசாரிக்குங்கால், அந்தந்த அம்சங்களால் அந்தந்த ஸ்திரீ ஜாதியின் அழகு புமாணை மோஹிக்கும்படி செய்யத் தக்கதாக ஏற்பட்டுவிட்டதாய் சொல்ல இடமில்லை. ஆனாலும், இந்த மோஹம் ஏற்படுவது வாஸ்தவம். இஃது அந்தந்தப் பிராணிகளின் அறிவினத்தைத் தவிர வேறு யாதொன்றுமில்லை என்று விவேகிகள் அறிவார்கள்.

रन्तुं प्राप्तो दशति दशनैराननं चेत्प्रियाया

भोक्तुं प्राप्तः किमिति न दशेदग्रहस्तं प्रदातुः ।

इत्थं व्यक्ते हृदयजनुषः पामरोन्मादकत्वे

हातुं सद्यः प्रभवति न कोऽप्यन्ततो लज्जितुं वा ॥ ३१ ॥

ரந்தும் ப்ராப்தோ ஐஸதி ஐஸணைரானனம் சேத் ப்ரியாயா

ஹோக்தும் ப்ராப்தஃ கிமிதி ந ஐஸேஐஐஐஹஸ்கம் ப்ரஐாதஃ |

இத்யும் வ்யக்தே ஹ்ரஐயஜனுஷஃ பாமரோன்மாஐகத்வே

ஹாதும் சத்யஃ ப்ரஹவதி ந கோ'ப்யந்ததோ லஜ்ஜிதும் வா || (31)

रन्तुं प्राप्तः கிரீடிக்க வந்தவன் **प्रियायाः** காதலியின் **आननं** முகத்தை **दशनैः** பற்களால் **दशति चेत्** கடிப்பதென்றிருந் தால் **भोक्तुं प्राप्तः** சாப்பிட வந்தவன் **प्रदातुः** அஹஸ்தம் பரிமாறு

பவனுடைய கைவிரலே किमिति न दशेत् ஏன் கடிக்கக் கூடாது? इत्थं இவ்விதம் (பார்க்குங்கால்) हृदयजनुषः पामरोन्मादकत्वे மன்மதன் அறிவில்லாதவர்களை மயக்குகிறவன் (என்பது) व्यक्ते நன்கு விளங்கினாலும் कोऽपि ஒருவனும் सद्यः உடனே हातुं விட்டுவிட न प्रभवति சக்தியுள்ளவனாவதில்லை. अन्ततः கடைசி பக்கத்தில் लजितुं वा (न प्रभवति) வெட்கப்படக் கூடியவனாகவுமில்லை.

ஸ்திரீ ஸம்போகத்திற்கும் உதட்டைக் கடிப்பதற்கும் என்ன ஸம்பந்தம்? அப்படியானால் சாப்பிட வந்தவன் அன்னம் வழங்குபவரின் கையைக் கடிக்கலாமே. யோசித்துப்பார்த்தால் மன்மதக் குழப்பம் மதியினமே : ஆனால், அதைத் தவிர்க்க யாரால் ஸாத்தியமாகின்றது? யார்தாம் அதனால் லஜையை மட்டுமாவது அடைகிறார்கள்?

✓ दाराः पुत्राः शयनमशनं भूषणाच्छादने वा
यच्चेदृक्षं पुमभिलषितं तेषु माशब्दिकः कः ।
किं त्वेतेषां भवति नियमः सेवने कोऽपि कोऽपि
द्वेषस्तस्मिन्नपि यदि भवेत्तत्र वक्ता कृतान्तः ॥ ३२ ॥

தாராஃ புத்ராஃ ஸயனமஸனம் ஹ்ருஷணச்சமாடினே வா
யச்சேஷ்யக்ஷம் புமஹிலஷிதம் தேஷு மாஸா வீ'திக் கஃ |
கிம் த்வேதேஷாம ஹவதி நியமஃ ஸேவனே கோ'பி கோ'டி
ஓ'வேஷஸ்தஸ்மின்னபி யதி ஹவேத் தத்ர வக்தா க்யுதாந்தஃ || (32)

தாரா: மனைவி புத்ர: பிள்ளை ஸயனம் படுக்கை அशनம் சாப் பாடு भूषणाच्छादने वा ஆபரணம் ஆடை ईदृक्षं இதுபோன்ற पुमभिलषितं यच्च மானிடர்கள் வேண்டுவது எது எதுவோ तेषु அவைகளில் कः माशब्दिकः வேண்டாமென்று யார் தடுத்தார்கள்? किन्तु ஆனால் एतेषां सेवने இவைகளை அனுப விப்பதில் कोऽपि कोऽपि ஒவ்வொரு नियमः அளவு भवति ஏற்பட்டிருக்கிறது ; तस्मिन् अपि அதில்கூட यदि द्वेषः भवेत्

வெறுப்பு உண்டானால் தந் அவிஷயத்தில் கதாந்த: யமன் வகா பதில் சொல்வான்.

மனிதன் இச்சைப்படும் எந்த ஸௌக்கியத்தையும் சாஸ் திரங்கள் நிஷேதிக்கவில்லை. ஆனால் அவைகளை யடைவதி லும் அனுபவிப்பதிலும் சில விதிகளை, நம் கேதமத்தை யுத்தேசித்தே, அவைகள் ஏற்படுத்தியிருக்கின்றன. அவ்விதி களை இடையூறுகளாய் எண்ணி உல்லங்கனம் செய்வா யானால், உனக்கு யமன் முன்னிலையில் தண்டனை ஏற்படு மென்பது திண்ணம்.

वेदाभ्यासव्यसनरसिकैः स्थीयते तावता किं
सूक्ष्मा बुद्धिः श्रुतमिव विशत्यश्रुतं तावता किम् ।
जल्पारम्भे जयति नियतं वादिनस्तावता किं
निर्वेदार्तं न यदि हृदयं शान्तिमभ्येति पुंसः ॥ ३३ ॥

வேடா ஹ்யாஸவ்யஸனரஸிகை: ஸ்யீயதே தாவதா கிம்

ஸூக்ஷ்மா பூஹ்ய: ஸ்ருதமிவ விஸத்யஸ்ருதம் தாவதா கிம் |
ஜல்பாரம்ஹே ஜயதி நியதம் வாதினஸ்தாவதா கிம்

நிர்வேடார்(த்)தம் ந யதி ஹ்ருதயம் ஸாந்திமஹ்யேதி பும்ஸ: ||

वेदाभ्यासव्यसनरसिकैः स्थीयते வேதங்களைப் படிப்பதில் ஊக்கமுள்ளவர்களாக இருந்து தாவதா கி் என்ன பிரயோ ஜனம்? सूक्ष्मा बुद्धिः கூர்மையான புத்தி ஸ்ருதமिव கேட்டதைப் போல अश्रुतं विशति கேட்காததையும் அறிகிற தென்றாலும் தாவதா கி் என்ன கிடைத்துவிட்டது? जल्पारम्भे பேச ஆரம்பிக்கும்போதே नियतं நிச்சயமாய் वादिन: எதிர் வாதம் செய்கிறவர்களை जयति ஜயித்துவிடுகிறான் என்றாலும் தாவதா கி் என்ன ஸாதித்துவிட்டான்? निर्वेदार्तं पुंसः हृदयं வைராக்கியத்தினால் மனுவ்யனுடைய மனம் ஒழிவடைந்து शान्ति அமைதியான நிலையை न अभ्येति यदि அடையவில்லை येनனால் (மற்றவைகளினால் என்ன பலன்?)

வேதம் ஒதியும் சாஸ்திர வல்லமை இருந்தும் பேச்சுத் திறமை இருந்தும் முடிவில் ஒன்றும் பயனில்லை. மனுஷ்யனுக்கு முக்கியமானது வைராக்கியத்தினால் மனம் அடங்க வேண்டியது. இதன்றி மற்ற புகழெல்லாம் வீணே.

यस्त्वत्यन्तव्यवसितमतिः संजिघृक्षेत धर्मं

खट्वाङ्गादेरिव न किमलं तस्य यामार्धमायुः ।

दुष्पाण्डित्यादपहतमतिर्यः पुनः संशयात्मा

कस्मै तस्य प्रभवतु वृथा काकवदीर्घमायुः ॥ ३४ ॥

யஸ்த்வத்யந்தவ்யவஸிதமதிஃ ஸம்ஜிவ்யுக்ஷேத ஧ர்மம்

பெட்வாங்ஹாடேரிவ ந கிமலம் தஸ்ய யாமார்஧மாயுஃ |

உஷ்பாண்வித்யாஹபஹுதமதிர்யஃ புனஃ ஸம்ஸயாத்மா

கஸ்மை தஸ்ய ப்ரஹவது வ்யுயா காகவதீரீர்வமாயுஃ || (34)

ய: து எவனொருவன் அத்யந்தவ்யவஸிதமதி: திடமான புத்தி தீர்மானத்துடன் ஧்ம தருமத்தை சஜிவூஸத ஸம்பாதிக்க ஆவலுடையவனோ தஸ்ய அவனுக்கு ஸ்டாங்காடேரிவ கட் வாங்கர் முதலியவர்களுக்குப்போல யாமார்க் பாதியாமம் ஆயு: ஆயுள் கி் ந அலம் போதாதா? ய: புன: எவனொருவன் டுஷ்பாண்டியாட் வித்தை கற்றவன் என்ற அகம்பாவத்துடன் அபஹதமதி: புத்தி கெட்டு சஸயாட்மா பலவிதங்களில் தடுமாறு கிருனோ தஸ்ய அவனுக்கு காகவத் காக்கைக்கு இருப்பது போல வ்யா வியர்த்தமான டீர்ஶ் ஆயு: நீண்ட ஆயுள் (இருந்தும்) கஸ்மै ப்ரஹவது எதற்கு ஆகப்போகிறது?

சாஸ்திரம் படித்து கோணக்கக்ஷிகளில் புத்தியைத்தீட்டி ஊர்ஜிதமான தருமப் பிரவிருத்தியில்லாமல் ஸந்தேஹங்கள் பல வளர்த்துவரும் பண்டிதர்களுக்கு காக்கைக்கு இருப்பதுபோல் எண்ணிறந்த வாழ்நாள்கள் இருப்பினும் ஒன்றுக்கும் உதவாது. நிச்சய புத்தியுடையவன் கட்வாங்கரைப்

போல ஸ்வல்ப காலத்திலேயே சிரேயஸஸை அடையக் கூடும்.

குறிப்பு :—கட்வாங்கர் என்ற ராஜர்ஷி தேவர்களிடமிருந்து தம் ஆயுள் ஒருமுஹூர்த்த காலம் தான் பாக்கியிருக்கிறதென்று தெரிந்து கொண்டு, அதற்குள்ளேயே வைராக்யத்தை வஹித்து, ஹரியைச் சரணமாக அடைந்து முக்தியைப் பெற்றார் (பாகவதம் 2 ஸ்கந்தம் முதல் அத்தியாயம்).

✓ अर्था न स्युर्यदि विजहिमो धर्ममर्थैकसाध्यं

कायक्लेशैः कतिकतिविधः साधनीयो न धर्मः ।

कायः श्रान्तो यदि भवति कस्तावता धर्मलोप-

श्चित्तं दत्त्वा सकृदपि शिवे चिन्तितं साधयामः ॥ ३५ ॥

அர்யா ந ஸ்யூர்யதி விஜஹிமோ ஧ர்மமர்யைகஸா஧்யம்

காயக்லேஸை: கதிகதிகிய: ஸா஧னீயோ ந ஧ர்ம: |

காய: ஸ்ரான்தோ யதி ஹவதி கஸ்தாவதா ஧ர்மலோப-
சித்தம் உத்த்வா ஸக்ய ஓபி ஸிவே சிந்திதம் ஸா஧யாம: || (35)

சித்தம் உத்த்வா ஸக்ய ஓபி ஸிவே சிந்திதம் ஸா஧யாம: || (35)

अर्थाः यदि न स्युः पणम् इल्लेय्येन्नान् अर्थैकसाध्यम्
பணத்தினாலேயே ஆகக்கூடிய ஧ர்ம தருமத்தை விஜஹி:
விட்டுவிடுவோம். கதிகதிவித: எத்தனை விதமான ஧ர்ம:
தருமம் कायक्लेशैः न साध्यः சரீரப் பிரயாசையினால் ஆகக்கூடிய
தாக இல்லை? यदि कायः श्रान्तः भवति சரீரம் களைப்படைந்து
விடுமேயானால் तावता அதனால் மட்டும் कः धर्मलोपः தர்மம்
அற்றுப் போய்விடுமா? सकृदपि ஒருதடவையாவது शिवे
சச்வரனிடத்தில் चित्तम् மனதை दत्त्वा அர்ப்பணம் செய்து
விட்டு चिन्तितम् அபீஷ்டத்தை साधयामः அடையலாம்.

தரும காரியங்களைச் செய்யப் பணம் அவசியமில்லை.
தருமம் பணத்தினால் மட்டுமன்று, சரீரப் பிரயாசையினாலும்
ஸம்பாதிக்கத் தக்கது. சரீரத்தைச் சிரமப்படுத்த முடியா
தென்றால், மனதை சச்வரனுக்கு அர்ப்பணம் செய்துவிட

லாமல்லவா? ஒரு கணமாவது பரமேச்வரனைச் சரணமடைந்தால், அவர் நம் ஸர்வ அபிஷ்டங்களையும் பூர்த்தி செய்வார்.

குறிப்பு:—உலகத்தில் சாக்குப் போக்குகள் சொல்லிக்கொண்டு சுயேச்சையாய் ஜனங்கள் இருக்க விரும்புகிறார்கள். நிச்சய புத்தியேற்பட்டுவிட்டால் நற்கதியடையலாம்.

स्वेनैवोक्तं निगमवचसा बोधनीयास्तु जीवा

जीवैरेवेत्यपि च मुनिभिः कारितं धर्मशास्त्रम् ।

उत्पश्यन्तु स्वयमिति भवो दारुणश्चाल्यतेऽसा-

वद्यापि सो यदि खलु जडाः किं विधत्तां शिवोऽपि ॥३६॥

ஸ்வேணேவோக்தம் நிஹமவசஸா ஷோயஸீயாஸ்து ஜீவா

ஜீவையேவேத்யபி ச முனிபிஃ காரிதம் யர்மஸாஸ்தர்ம |

உத்பஸ்யந்து ஸ்வயமிதி ஹவோ டாருணஸ்சால்யதே'ஸா-

வடியாபி ஸ்மோ யதி ஷலு ஜடாஃ கிம் வியுத்தாம் ஸிவோ'பி ||

நிगमवचसा வேதவாக்கியங்களால் स्वेनैव उक्तं தானாகவே வெளிப்படுத்தியிருப்பதை जीवा: மானிடர்கள் जीवैरेव तु மானிடர்களாலேயே बोधनीया: உபதேசிக்கத்தகுந்தவர்கள் इत्यपि च என்றும் (எண்ணி) मुनिभिः ரிஷிகளைக்கொண்டு धर्मशास्त्रं தர்மசாஸ்திரம் कारितम् செய்விக்கப்பட்டது. स्वयं தனக்குத்தானே उत्पश्यन्तु தெரிந்து கொள்ளட்டும் इति என்று असौ இந்த दारुणः भवः பயங்கரமான உலகவாழ்க்கை चाल्यते நடத்திவைக்கப்படுகிறது. अद्यापि खलु இப்பொழுது கூட यदि जडाः स्मः நாம் மூடர்களா யிருப்போமானால் शिवोऽपि ஈச்வரன் தான் किं विधत्ताम् என்னசெய்யக்கூடும்?

ஈச்வரன் வேதங்களை யுபதேசித்தார். பின்பு வேதங்களின் அர்த்தத்தை மனுஷ்யர்களைக் கொண்டே மனுஷ்யர்களுக்குச் சொல்லவேண்டுமென்று மஹர்ஷிகளைக் கொண்டு லோகத்தில் விளங்கச் செய்தார். மனுஷ்ய வாழ்க்கையில் ஸாரமில்லையென்று காண்பிக்கவே அவர் இந்த கோரமான

ஐனன மரணக் கிலேசங்களை நம்முன் பரப்புகிறார். இன்னும் நமக்கு விவேகம் உண்டாகவில்லை. சிற்றின்பத்திலேயே உழலுகிறோம் என்றால் அவர்தான் என்ன செய்வார்?

येनाचान्ताः सलिलनिधयो येन सृष्टा प्रतिद्यौः

शस्त्राण्यस्त्राण्यपि कवलितान्येकया यस्य यष्ट्या ।

कस्तादृक्षः प्रभवतु जनो देवभूदेववर्गे

कालः कीटानि कवलयामास तानप्ययत्नम् ॥ ३७ ॥

யேனாச ந்தாஃ ஸலிலநியயோ யேன ஸ்ருஷ்டா ப்ரதித்யௌஃ

ஸஸ்த்ராண்யஸ்த்ராண்யபி கவலிதான்மேகயா யஸ்ய யஷ்ட்யா
கஸ்தாஹ்ருக்ஷஃ ப்ரஹவது ஜனோ டேவஹ்ருக்ஷேவவர்த்மே

காலஃ கீடானிவ கவலயாமாஸ தானப்யயத்னம் ॥

(37)

येन एवरास् सलिलनिधयः स्मृत्तिरङ्गं आचान्ताः
शुश्रूषन्तं स्रष्टुं स्रष्टुं कर्तुं येन एवरास् प्रतिद्यौः वे
कवर्कम् सृष्टा स्मृत्तिरङ्गं कर्तुं यस्या एवरास्
एकया यष्ट्या एक तन्त्रं तन्त्रं शस्त्राणि अस्त्राणि अपि श्रुतं
कन्तुम् अस्तिरङ्गं, कवलितानि विमुक्तं पदं
देवभूदेववर्गे देवர்களின் இடையிலும் பிராம்மணர்களின்
இடையிலும் तादृक्षः जनः அப்படிப்பட்டவன் कः प्रभवतु எவன்
இருப்பான்? तानपि அவர்களைக்கூட कालः காலம் कीटान् इव
पुष्पं कर्तुं पोषा अयत्नम् லக்ஷ்வக கவலயாமாஸ விழுங்கி

ஸமுத்திரத்தைப் பானம் செய்த அகஸ்தியரும் புதிய
ஸ்வர்க்கலோகத்தை சிருஷ்டித்த விசுவாமித்திரரும் விசுவா
மித்திரரின் அஸ்திர சஸ்திரங்களைத் தன் பிரம்மதண்டத்தி
னால் வியர்த்தமாகச் செய்த வசிஷ்டரும், காலத்திற்கு இரை
யானார்கள். அவர்களுக்குச் சமானமானவர்கள் தேவலோ
கத்திலும் பூலோகத்திலும் ஒருநாளும் கிடையாது. அவர்

களின் கதியே அவ்விதம் என்றால், நாம் சாச்வதம் என்று நினைத்துக்கொண்டிருப்பது பேதைமை அல்லவா? ஆகையால் இந்த தேகமுள்ளபோதே நம் நன்மைக்கு முயலவேண்டும்.

कायस्थैर्यं करणपटुतां बन्धुसंपत्तिमर्थं

चातुर्यं वा किमिव हि बलं विभ्रतो निर्भराः स्मः ।

अन्त्यः श्वासः किमयमथवोपान्त्य इत्यामृशन्तो

विस्मृत्येशं निमिषमपि किं वर्तितुं पारयामः ॥ ३८ ॥

காயஸ்தைர்யம் கரணபடுதாம் ப்ந்யுஸம்பத்திமர்யம்

சாதுர்யம் வா கிமீவ ஹி ப்லம் விப்ரதோ நிர்ஹராஃ ஸ்மஃ |

அந்த்யஃ ஸ்வாஸஃ கிமயமயுவோபாந்த்ய இத்பாஜ்யஸந்தோ

விஸ்மூத்யேஸம் நிமிஷமபி கிம் வர்(த்)திதும் பாரயாமஃ || 38 ||

कायस्थैर्यम् சரீரதிடத்தையும் **करणपटुताम्** இந்திரியங் களின் சுறுசுறுப்பையும் **बन्धुसंपत्तिम्** பந்துக்களின் சேர்க்கையையும் **अर्थं** பணத்தையும் **चातुर्यं वा** ஸாமர்த்தியத்தையும் **बलं किमिव हि** இன்னும் என்னென்னவோ பலத்தையும் **विभ्रतः** உடையவர்களாகி **निर्भराः स्मः** (நாம்) கவலையற்று மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்கிறோம். **अयं** இது **अन्त्यः श्वासः** கி கடைசி மூச்சோ **अथवा** அல்லது **उपान्त्यः** அதற்கு முந்தியதோ **इति आमृशन्तः** என்று யோசித்தால் **निमिषमपि** ஒரு கணமேனும் **ईशं विस्मृत्य** ஈசனை மறந்து **वर्तितुम्** இருக்க **किं पारयामः** நம்மால் முடியுமா?

நாம் சரீரபலம், ஐம்புலன்களின் வன்மை, பந்துக்களின் கூட்டுறவு, ஐச்வர்ய மிகுதி, புத்தி சாதுரியம் முதலியவை களினால் லோகத்தில் பெருமையடைந்து பரிபூர்ணமான வாழ்வில் மகிழ்கின்றோம் ஆனால், மரணம் உண்டென்றும் அது இந்த நிமிஷமோ அல்லது அடுத்த நிமிஷமோ நம்மைக் கொண்டேபோய்விடும் என்றும் சற்று ஆலோசித்துப் பார்த்தோமேயானால் ஒவ்வொரு நிமிஷத்திலும் பரமேஸ்வரனைத் தியானித்து நாம் நற்கதியடையவேண்டுமோம்.

अभ्यस्यादौ श्रुतिमथ गृहं प्राप्य लब्ध्वा महार्था-
निष्ठा यज्ञैर्जनिततनयः प्रव्रजेदायुषोऽन्ते ।
इत्याचष्टे य इह स मनुर्याज्ञवल्क्योऽपि वा मे
तावत्कालं प्रतिभवति चेदायुषस्तत्प्रमाणम् ॥ ३९ ॥

அஹியஸ்யாடௌ ஸ்ருதிமத்ய குஹம் ப்ராப்ய லஹீ ய்வா
மஹார்யா-

னிஷ்ட்வா யஜ்ஞைநர்ஜனிததனயஃ ப்ரவ்ரஜேதாயுஷோ'ந்தே |
இத்யாசஷ்டே ய இஹ ஸ மனுர்யாஜ்ஞவல்க்யோ'பி வா மே
தாவத்காலம் ப்ரதிஹவதி சேதாயுஷஸ்தத்ப்ரமாணம் || (39)

ஆதौ முதலில் ஶ்ருதிம் अभ्यस्य வேதம்பயின்று अथ பின்பு
गृहं प्राप्य வீட்டையடைந்து महार्थान् लब्ध्वा அதிகப்பணத்தைச்
सम्प्राதித்து जनिततनयः புத்திரனை உண்டுபண்ணிவிட்டு यज्ञैः
इष्टा யாகங்களைச் செய்து आयुषोऽन्ते ஆயுள் இறுதியில் प्रव्रजेत्
ஸந்யாஸம் வாங்கிக்கொள்ள வேண்டும் इति என்று इह
இங்கு यः मनुः याज्ञवल्क्यो वा எந்த மனுவோ யாஜ்ஞவல்கியரோ
आचष्टे சொல்லுகிறாரோ, सः அவர் तावत्कालं அவ்வளவு
நீடித்தகாலம் मे आयुषः என் ஜீவதரைக்கு प्रतिभवति चेत्
பொருப்பாரியானால் तत् அவர் வாக்கியம் प्रमाणम् அனுஷ்ட
திக்கத் தக்கதுதான்.

மனு யாஜ்ஞவல்க்யர் முதலிய தரும சாஸ்திரக்காரர்கள்,
ஆச்ரம விதிகளை விவரிக்குங்கால், பிரம்மசரியத்தில் வேதங்
களை அப்யஸித்து, பின்பு கிருஹஸ்தனாகி புத்திரர்களையும்
பெற்று, யாகங்களை அனுஷ்டித்துக் கடைசியாக எல்லா
வற்றையும் துறக்கவேண்டும் என்று உபதேசிக்கிறார்களே,
நான் அவ்வளவு நீண்டகாலம் உயிரோடிருப்பதற்கு
இவர்கள் ஜவாப்தாரிகள் ஆவார்களா?

குறிப்பு .—ஆயுள் பிரமாணம் நிச்சயம் இல்லை. ஆதலால் வெகு
சீக்ரமே பந்தங்களைக் களைந்து முக்தி மார்க்கத்தைத் தேடவேண்டியது
அவசியம்.

अन्नं धान्यं वसु वसुमतीत्युत्तरेणोत्तरेण
 व्याकृष्यन्ते परमकृपणाः पामरा यद्वदित्थम् ।
 भूमिः खं द्यौर्द्रुहिणगृहमित्युत्तरेणोत्तरेण
 व्यामुह्यन्ते विमलमतयोऽप्यस्थिरेणैव धाम्ना ॥ ४० ॥

அன்னம் ஧ான்யம் வஸு வஸுமதீத்யுத்தரேணோத்தரேண
 வ்யாக்ருஷ்யந்தே பரமக்ருபணா பாமரா யதீவதீத்யம் |
 ஹ்ருமிஃ ஷம் த்யௌ்ருஹிணகுஹமீத்யுத்தரேணோத்தரேண
 வ்யாமுஹ்யந்தே விமலமதயோ'ப்யஸ்யிரேணைவ ஧ாம்னா || (40)

அन्न ஆஹாரம் ஧ான்ய விளைபொருள் வசு செல்வம் வசு-
 மதி பூமி इति इत्थं என்றிப்படி उत्तरेण उत्तरेण மேல் மேல்
 परमकृपणाः पामरा: மிக வருந்தத் தக்க அற்ப ஜனங்கள் यद्वत्
 எப்படி. व्याकृष्यन्ते இழுக்கப்படுகிறார்களோ तद्वत् அப்படியே
 भूमिः பூலோகம் खम् ஆதாயம் द्यौः ஸவர்க்கம் द्रुहिणगृहम्
 பிறும்மலோகம் इति என்று उत्तरेण उत्तरेण மேல் மேல்
 अस्थिरेणैव நிலையில்லாத धाम्ना பதவியாலேயே विमलमतयः
 अपि அறிவாளிகள் கூட व्यामुह्यन्ते மோசம் போகிறார்கள்

பாமர ஜனங்கள் அன்னம், தானியம், பணம், பூமி
 என்று மேல் மேல் எப்படிப் பேரரசையை வளர்க்கிறார்
 களோ அப்படியே வித்வான்களான கர்ம மார்க்கத்தில் ஈடு
 பட்டவர்கள் பூமி, அந்தரிசூதம், ஸவர்க்கம், பிறும்ம லோகம்
 என்று மேல் மேல் ஆசைப்படுகிறார்கள்.

குறிப்பு :—ஞான மார்க்கமே உண்மையான மார்க்கம், மற்றவை
 நிலையற்ற பதவிகளையே தருவன.

प्रायश्चित्तं सकृदुपनते वा प्रमादात्कृते वा
 भूयो भूयोऽप्यवहिततरैः साधिते कः समाधिः ।
 कारुण्याब्धिर्यदि पुरहरः सत्सु कामं दयेत
 भ्रष्टे मादृश्यपि स दयते चेत्क्षतो धर्मसेतुः ॥ ४१ ॥

ப்ராயச்சித்தம் ஸக்ஷு உபனதே வா ப்ரமாஜாத்க்ஷுதே வா
 ஹுயோ ஹுயோ'ப்யவஹிததரை: ஸாயிதீத க: ஸமாயி: |
 காருண்யாஹீ பிரியதி புரஹர: ஸத்ஸு காமம் உயேத
 ஹீ ரஷ்டே மாஹுஸ்யபி ஸ உயதே சேத்க்ஷதோ யர்மஸேது: || ( ).

सकृदुपनते वा ஒரு தடவை நடந்திருந்தாலும் प्रमादात्
 कृते वा அஜாக்கிரதையினால் செய்யப்பட்டிருந்தாலும் प्राय-
 श्चित्तम् பிராயச்சித்தம் உண்டு ; अवहिततरै: மிகவும் கவனத்
 தைச் செலுத்தி भूयो भूयोऽपि திரும்பவும் திரும்பவும் साधिते
 செய்யப்பட்ட காரியத்தில் कः समाधि: என்ன ஸாதானம்
 (சொல்லுகிறது)? कारुण्याब्धि: கருணைக்கடலான पुरहर: பரம
 சிவன் सत्सु ஸாதுக்கள் விஷயத்தில் कामं यदि दयेत தயவு
 செய்யக்கூடும் என்றாலும், भ्रष्टे मादृशि अपि பதிதனான என்
 போன்றவன் விஷயத்திலும் स दयते चेत् அவர் தயவு செய்வா
 ரானால் धर्मसेतु: தர்மத்தின் எல்லை क्षत: உடைப்பட்டுப் போகும்.

ஈச்வரனுடைய கருணையைப் பெற ஸாதுக்களே உரிய
 வர்கள் ; என் போன்றவர்கள் ஏதோ அறியாமையால் ஒரு
 தடவை பாபம் செய்பவர்கள் அல்லர் ; இடைவிடாமல்
 வேண்டுமென்றே பாபம் செய்பவர்கள். எங்களுக்குப் பிரா
 யச்சித்தமே கிடையாது. எங்கள் விஷயத்தில் இரங்குவாரே
 யானால் ஈச்வரனே தரும் வரையறைகளை அவமதித்தவராவர்.

साध्या शंभोः कथमपि दयेत्यप्यसाध्योपदेशः

कोपं तस्य प्रथममपनुधैव साध्यः प्रसादः ।

कोपो वर्णाश्रमनियमिताचारनिरलङ्घनोत्थः

शान्तिं नेयः स कथमधुनाऽप्यव्यवस्थाप्रवृत्तैः ॥ ४२ ॥

ஸாய்யா ஸம்ஹோ: கயுமபி உயேத்யப்யஸாய்யோபஜேஸ:
 கோபம் தஸ்ய ப்ரமுமபநுதீயைவ ஸாய்யா: ப்ரஸாஜ: |
 கோபோ வர்ணஸ்ரமநியமிதாசாரநிர்லங்ஹனோத்த:
 ஸாந்திம் நேய: ஸ கயுமபுனா'ப்யவ்யவஸ்யாப்ரவூத்தை: ||

कथमपि எப்படியாவது शंभो: ஈச்வரனுடைய दया தயவு
 साध्या ஸம்பாதிக்கப்பட வேண்டியது इति என்பது असा-
 ध्योपदेश: நடைபெறுததை யுபதேசிப்பதாகும். तस्य कोपं
 அவருடைய கோபத்தை प्रथमम् முதலில் अपनुद्यैव போக்
 कடித்துத்தானே प्रसाद: साध्य: அனுக்கிரகத்தைப் பெறவேண்
 டும். वर्णाश्रमनियमिताचारनिर्लङ्घनोत्थ: வர்ணம் ஆச்ரமம் இவை
 களில் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஆசாரங்களை மீறினதால் உண்டான
 स: कोप: அந்தக் கோபம் अधुनाऽपि இப்போது கூட अव्यवस्था-
 प्रवृत्तै: வரையறைகளை மீறி நடந்துவரும் நம்மால் कथं शान्ति
 नेय: எப்படிப் போக்கடிக்கக் கூடியதாகும்?

ஈச்வரனுடைய தயவை அடைய நாங்கள் எவ்விதத்தி
 லும் தகுதியில்லாதவர்கள்; ஏனெனில் வர்ணம், ஆச்ரமம்
 என்ற வரையறைகளை லக்ஷ்யம் செய்யாமல் தோன்றியபடி
 துஷ்டச் செயல்களைச் செய்துகொண்டு அவருக்குக் கோபத்
 தையுண்டுபண்ணி யிருக்கிறோம். அவர் கோபத்தைப்
 போக்கடித்த பிறகு அல்லவா, அவருடைய தயவை எதிர்
 பார்க்கலாம். எங்கள் நடையை இன்னமும் திருத்திக்
 கொள்ளாத நாங்கள் அவருடைய கோபத்தை எப்படித்
 தணியவைக்கப் போகிறோம்?

इष्टापूर्तैर्निगमपठनैः कृच्छ्रचान्द्रायणायैः

स्वामिन्नन्यैरपि तव मनः काममावर्जयेम ।

मध्ये मध्ये यदि न निपतेत् कर्मणा चोदितानां

ज्ञानं श्रद्धेत्युभयमपि नो जातिवैर्यर्गलेव ॥ ४३ ॥

இஷ்டாபூர்(த்)தைர்நி.முமபண்: க்யூ ஹ் ரசாந்தீராயணஹ்யை:

ஸ்வாமின்னன்யையரபி தவ மந: காமமாவர்ஜயேம |

மய்யே மய்யே யதி ந நிபதேத் கர்மண சோஹிதானம்

ஜ்ஞானம் ஸ்ரஹ்யேத்யுஹயமபி நோ ஜாதிவைர்யர்முலேவ || (43)

स्वामिन् பிரபுவே इष्टापूर्तै: யஜ்ஞம் செய்தல் குளம் வெட்

தெல் முதலிய தருமங்கள் மூலமும் निगमपठनै: வேதாத்ய

யனம் செய்வதாலும் **கூஞ்சாந்ராயணாஃ**; கிருச்சரம் சாந்திராய
ணம் போன்ற விரதங்களை யனுஷ்டிப்பதாலும் **அந்யைரபி**
மற்ற வழிகளாலும் **தவ மன:** உன் மனதை **காமம்** **ஆவர்த்தம்**
ஒருவாறு கவர்ந்துவிடலாம்; (எப்போது என்றால்) **கர்மணா**
சோதீதானாந் ந: பூர்வ விநையாலே தூண்டப்பட்ட நமக்கு **ஜாதீவீர**
ஜ்ஞாந் பிறவிப் பகையான ஞானம் **அந்ர** சிரத்தை **இதி உபயமபி**
என்ற இவ்விரண்டும் **அந்ர** தாழ்ப்பாள்போல **மத்யே மத்யே** நடு
நடுவே **யதி ந நிபதேத்** விழுந்துவிடாமல் இருக்குமேயானால்.
[**கர்மணா சோதீதானாந்** என்ற பாடமும் உண்டு.]

கர்மாக்களைச் செய்து ஈசுவரனை ஆரதிப்போம் என்
றால் விவேகம், சிரத்தையென்ற இவ்விரண்டும் கூடியிருந்
தால் அல்லவா கர்மாக்களை ஈசுவரன் ஏற்றுக்கொள்வார்.
நமக்கோ ஜன்மாந்தர தூர்வாஸனைகளால் இவ்விரண்டும் நடு
நடுவே நழுவி விடுகின்றன. தாழ்ப்பாள் - கட்டை விழுவ
தால் வழி அடைபட்டுப் போவது போல், அவிவேகம் சிரத்
தையின்மை இவையிரண்டும் குறுக்கே வந்து கர்மாக்களை
நிஷ்பலமாகச் செய்துவிடுகின்றன. (பழைய காலத்து மணித்
தாழ்ப்பாளை இங்கு ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.
அதில் இரண்டு நாக்குகள் உண்டு. அவைகளை விழாமல்
திறவுகோலால் தாங்கிக்கொண்டு கட்டையை மெள்ளத்
தள்ள வேண்டும்.)

निमयादः परमचपला निःसमाज्ञानराश-

र्मादृक्षोऽन्यः क इति भुवने मार्गणीयं त्वयैव ।

ईदृक्षोऽपि क्वचिदिह दयेयेति कौतूहलं चेत्

स्वामिन् विश्वेश्वर तव भवं निस्तरेयं तदाऽहम् ॥ ४४ ॥

நிர்மர்யாஃ பரமசபலோ நிஃஸமாஜ்ஞானராஸிர்-

மாஹேக்ஷா'ன்யஃ க இதி ஹவனே மார்முணீயம் த்வயைவ ।

ஈஹேக்ஷ'மி க்வசிஹிஹ டயேயேதி கௌதூஹலம் சேத்

ஸ்வாமின் விஸ்வேஸ்வர தவ ஹவம் நிஸ்தரேயம் ததா'ஹம் ॥

निर्मर्यादः வரம்பு கடந்தவனும் परमचपलः மிகவும் நிலையற்ற மனதையுடையவனும் निस्समाज्ञानराशिः நிகரற்ற அறிவீனக் குவியலுமாய் भुवने பூலோகத்தில் मादक्षः என்னைப்போல் अन्यः कः வேறு எவன் இருக்கிறான்? इति என்று त्वयैव मार्गणीयम् நீரே தேடிப் பார்க்கலாம். स्वामिन् विश्वेश्वर ஏ விச்வேச்வரப் பிரபுவே ! इह இந்த லோகத்தில் क्वचित् எங்கேயாவது ईदृशऽपि இத்தகையவன் விஷயத்திலேகூட दयेय इति தயவு காட்டுவேன் என்று तत्र உமக்கு कौतूहलं चेत् உற்சாகம் உண்டாகுமேயானால் तदा அப்போது अहं நான் भवं ஸம்ஸாரத்தை निस्तरेयम् தாண்டுவேன்.

ஈச்வர கிருபை எனக்கும் உண்டாக வேண்டும்தான், பின் வருமாறு ஏற்படலாம்:—எல்லாவித தூர்குணங்களும் சேர்ந்து முற்றிலும் நிராகரிக்கத்தக்க ஜீவன் ஒருவனிடம் நம் தயவைக் காண்பிக்கவேண்டும் என்ற குதூஹலம் ஒரு வேளை பரமேச்வரனுக்கு ஏற்பட்டால் உலகமெங்கும் தேடினாலும் அவருக்கு என்னைத் தவிர வேறு மனிதன் கிடைக்க மாட்டான். அப்போது நான் நற்கதியடைவேன்.

पश्चात्तप्ताः कथमपि विधेः किंकरीभूय कुर्मः

सेवां शम्भोरिति च नियमं वाऽपि संकल्पयामः ।

आयुः किं मे किमिव करणं दुस्तरे संकटेऽस्मिन्

स्वामिन् गौरीरमण शरणं नस्त्वमेव त्वमेव ॥ ४५ ॥

பச்சாத்தப்தாஃ கயுமபி விதேஃ கிங்கரீஹுய குர்மஃ

ஸேவாம் ஸம்ஹோரிதி ச நியமம் வா'பி ஸங்கல்பயாமஃ |

ஆயுஃ கிம் மே கிமிவ கரணம் டுஸ்தரே ஸங்கடே'ஸ்மின்

ஸ்வாமின் ஸ்ரீரமண ஸரணம் நஸ்த்வமேவ த்வமேவ || (45)

पश्चात्तप्ताः பச்சாதாபம் அடைந்தவர்களாய் विधेः கிங்கரி-
भूय சாஸ்திர விதிகளுக்குக் கட்டுப்பட்டு कथमपि எப்படியா
வது शम्भो: ஈச்வரனின் सेवां குர்ம: உபாஸனையைச் செய்வோம்

इति च என்றுகூட नियमं वापि ஒரு நிபந்தனையை வேண்டுமானாலும் संकल्पयाम: மனதில் ஏற்றுகொள்வோம். मे आयु: किं (ஆனால்) என் ஆயுள் எவ்வளவு? करणं किमिव ஸாதனந்தான் எது? अस्मिन् दुस्तरे संकटे இந்த வெல்ல முடியாத இடைஞ்சலில் स्वामिन् गौरीरमण ஏ பிரபோ, பார்வதீபதே! नः எமக்கு त्वमेव त्वमेव நீர்தான் நீர்தான் शरणं கதி.

ஆகமங்களில் சொல்லியபடி, உன் ஸேவையைச் செய்ய வேண்டுமென்ற ஸங்கல்பமானது பச்சாத்தாபத்தினால் நல்ல புத்தியுண்டாகி ஒருகால் எனக்கு ஏற்பட்டாலும், என் ஸங்கல்பத்தை நிறைவேற்ற எனக்கு ஆயுஷ் காலமும் மற்ற ஸாதனங்களும் எங்கு கிடைக்கப்போகின்றன? ஆகையால், ஏ பார்வதீபதியே, நீயே சரணம் சரணம்.

सम्यङ्मुक्तास्त्रिभिरपि मलैश्चिद्विकासैकरूपा-

स्त्वन्निध्यानप्रवणमनसः सूरयस्त्वत्पुरे ये ।

तेषां सन्दर्शयितुमपरिज्ञातपूर्वं कदाचि-

जन्तुं मुग्धं शिव नयसि किं विश्वपारं पुरं माम् ॥ ४६ ॥

ஸம்யங்குத்தாஸ்த்ரிபிரபி மலேஸ்சித்விகாஸைகரூபாஸ்-

த்வன்னிடியானப்ரவணமநஸ: ஸூரயஸ்த்வத்புரே யே |

தேஷாம் ஸந்தர்ஸயிதுமபரிஜ்ஞாதபூர்வம் கதாசிஜ்-

ஜந்தும் முக்யம் ஸிவ நயஸி கிம் விஸ்வபாரம் புரம் மாம் || (46)

शिव ஹே சிவ ! त्रिभिरपि मलै: மும்மலங்களினால் सम्यक् मुक्ता: முற்றிலும் விடுபட்டவர்களும் चिद्विकासैकरूपा: ஞானப்ரகாச ஸ்வரூபமாகவே யிருப்பவர்களும் त्वन्निध्यान-प्रवणमनस: உன்னை தியானிப்பதில் செலுத்திய மனதோடு கூடியவர்களும் ஆக त्वत्पुरे உன் பட்டணத்தில் ये सूरय: எந்தப் பெரியோர்கள் இருக்கிறார்களோ तेषाम् அவர்களுக்கு अपरिज्ञातपूर्वम् முன் தெரியாத मुग्धं जन्तुं மூடனான ஒரு ஜீவனை संदर्शयितुं காண்பிக்க मां என்னை विश्वपारं पुरं

இவ்வுலகிற் கப்பாலுள்ள உன் பட்டணத்திற்கு कदाचित् ஒரு வேளை किं नयसि அழைத்துப் போவாயா?

முக்தி க்ஷேத்திரமாகிய உன் நகரத்தில் வலிக்கும் ஞான ரூபிகளான உன் பக்தர்களுக்கு என்றும் கண்டறியாத பரம மூடமான ஒரு ஜந்துவை வேடிக்கைக்காக நீ கொண்டுபோய்க் காண்பிக்க நினைத்து என்னை யழைத்துப் போவாயானால், எனக்கு உன் ஸ்தானத்தை யடையும் அதிர்ஷ்டம் ஏற்படலாம். வேறு வழியில் கிடையாது.

குறிப்பு :—ஆணவம், மாயிகம், கார்மிகம் இவை மும்மலங்கள் ; வாசிகம், காயிகம், மானஸம் எனச் சிலர் கூறுகின்றனர்.

दिष्ट्या लब्धं द्विजवरकुले जन्म तत्रापि दिष्ट्या

धर्माधर्मस्थितिरवगतैव प्रसादाद्गुरुणाम् ।

जन्मन्यस्मिन्नपि यदि न मे संभवेदास्तिकत्वं

निस्तारः किं निरयभवनात् सर्वमोक्षेऽपि लभ्यः ॥ ४७ ॥

திஷ்ட்யா லப்யம் தீ ஜிஜ்வரகுலே ஜன்ம தத்ரா'பி திஷ்ட்யா

யர்மாயர்மஸ்யிதிரவமுதைவ ப்ரஸா'தா'த் ம-ருணாம் |

ஜன்மன்யஸ்மின்னபி யதி ந மே ஸம்ஹவேஷா'ஸ்திகத்வம்

நிஸ்தாரஃ கிம் நிரயஹவனாத் ஸர்வமோக்ஷே'பி லப்யஃ ॥ (47)

द्विजवरकुले பிராம்மண சிரேஷ்டர்கள் குலத்தில் दिष्ट्या தெய்வாதீனமாக जन्म பிறப்பு लब्धं கிடைத்தது ; तत्रापि அதிலும் दिष्ट्या அதிர்ஷ்ட வசத்தால் गुरुणां குருக்களின் प्रसादात् அனுக்கிரஹத்தால் धर्माधर्मस्थितिः தர்மம் அதர்மம் இவைகளின் வரன்முறை अवगता एव அறியப்பட்டது. अस्मिन् जन्मनि अपि இந்த ஜன்மத்திலேகூட मे எனக்கு आस्तिकत्वं பரஸோக நம்பிக்கை यदि न संभवेत् உண்டாகவில்லை यानां निरयभवनात् நகரத்திலிருந்து निस्तारः கரையேறல் सर्वमोक्षेऽपि எல்லா ஜீவர்களுக்கும் மோக்ஷம் கிடைக்கும் कालத்தिलेकूड किं लभ्यः கிடைக்குமா?

பிராம்மண சிரேஷ்டர்களின் வம்சத்தில் அதிர்ஷ்ட வசத்தால் பிறந்து தெய்வானுகூல்யத்தாலும் குருக்களின் அனுக்கிரஹத்தாலும் தர்மம் எது அதர்மம் எது என்ற விவேகமும் ஏற்பட்டிருக்கிற இந்த ஜன்மத்திலே கூட பரலோக சிரத்தை எனக்கு உண்டாகவில்லை யென்றால், ஸர்வமோகூதம் என்று சொல்லக்கூடிய காலத்திற் கூட எனக்கு மோகூதம் கிடைக்க நியாயமில்லை.

भव्ये देहे पदुषु करणेष्वालये श्रीसमृद्धे

कौमारान्ते वयसि कथमप्यप्रवृत्ते च दुःखे ।

प्रत्यक्पुष्पीप्रसवविधया यस्य पुंसो निसर्गात्

प्रत्यग्वक्त्रं भवति हृदयं कस्ततोऽप्यस्ति धन्यः ॥ ४८ ॥

ஹவ்யே டேஹே படுஷு கரணேஷ்வாலயே ஸ்ரீஸமூர்த்த்யே

கௌமாராந்தே வயஸி கயமப்யப்ரவ்ருத்தே ச டுஃவே ।

ப்ரத்யக்புஷ்பிப்ரஸவவியயா யஸ்ய பும்ஸோ நிஸர்முத்

ப்ரத்யத்வக்த்ரம் ஹவதி ஹ்ருத்யம் கஸ்ததோ'ப்யஸ்தி யுன்யஃ ।

भव्ये देहे शरीरं त्रिदमायिरोक्क करणेषु पदुषु इन्दिरियन्
कः कुरुकुरुप्पायिरोक्क आख्ये श्रीसमृद्धे இருப்பிடத்தில்
லக்ஷ்மீ விலாஸமிருக்க கௌமான்தே வயஸி பால்யம் கடந்த
(யௌவன) வயதில் கதமபி எவ்விதத்திலும் டுஃவே ச அபவ்ருத்
கஷ்டம் வராமலிருக்கும்போதே யஸ்ய புன்சு: எவனுக்கு ப்ரத்யக்-
புஷ்பிப்ரஸவவிதயா தலைகீழாய்ப் பூக்கிற நாயுருவியின் பூக்காம்பு
மாதிரியாய் நிஸர்முத் தானாகவே ஹ்ருத்யம் மனது ப்ரத்யக்த்ரம் உள்
நோக்க முடையதாக ஹவதி ஆகிறதோ ததோ'பி அவனைக்
காட்டிலும் டுன்ய: பாக்கியசாலி க: அஸ்தி எவன் இருக்கிறான்?

புண்ணியாத்மாக்களான சிலர்க்கே சரீர திடமும்
மற்றுமுள்ள வாழ்க்கை ஸௌகரியங்களும் நிரம்பியிருக்கும்
போதே, யௌவனப் பருவத்திலேயே நாயுருவிப் பூக்களைப்

போல் உள்நோக்கமுடையதான வைராக்யம் ஏற்பட்டு விடுகிறது. அத்தகையோரே பாக்கியசாலிகள்.

नाहं याचे पदमुदुपतेर्नाधिकारं मघोनो
नापि ब्राह्मीं भुवनगुरुतां का कथाऽन्यप्रपञ्चे ।
अन्यस्यान्यः श्रियमभिलषन्नस्तु कस्तस्य लोको
मह्यं शंभो दिश मसृणितं मामकानन्दमेव ॥ ४९ ॥

நாஹம் யாசே படிமுஹபதேர் நாயிகாரம் மவோனோ
நாபி வீராஹ்மீம் ஹவன ஹருதாம் கா கதா'ன்யப்ரபஞ்சே |
அந்யஸ்யான்யஃ ஸ்ரியமஹிலஷன்னஸ்து கஸ்தஸ்ய லோகோ
மஹ்யம் ஸம்ஹோ ஷிஸ மஸுணிதம் மாமகானந்தமேவ || (49)

அஹ் நான் உஹுபதே: பத் ந யாசே சந்திரனுடைய
லோகத்தை விரும்பவில்லை; மघोनः अधिकारं ந இந்திரனுடைய
அதிகாரம் வேண்டுமென்று கேட்கவில்லை; ब्राह्मीं भुवन-
गुरुतां नापि பிரும்மாவின்னுடைய லோகபூஜ்யராயிருக்கும்
பெருமையையும் கோரவில்லை; अन्यप्रपञ्चे का कथा வேறு
உலகங்களின் விஷயத்தில் சொல்ல வேண்டுமென்ன?
अन्यस्य श्रियम् மற்றவனுடைய ஸம்பத்தை अन्यः अभिलषन्
வேறொருவன் ஆசைப்பட்டால், तस्य कः लोकः अस्तु
அவனுக்கு எந்த உலகம் கிடைக்கும்? शंभो ஈசுவரா!
मह्यं எனக்கு मसृणितं அதிக ஸுகத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய
मामकानन्दम् एव எனக்குச் சொந்தமான ஆனந்தநிலையையே
दिश கொடுப்பீராக.

இந்திரன் சந்திரன் பிரம்மா முதலியவர்களின் பதவி
களுக்கே நான் ஆசைப்படவில்லை. மற்ற அற்ப பதவிகளை
எங்கு விரும்பப்போகிறேன்? பிறர் பதவியை விரும்புகிறவன்
நல்ல கதியை அடைவானா? நான் கேட்பது என்னுடைய
தான பதவியையே; சம்போ! அதைக் கொடுத்தருளும்.

இதனால் ஆத்மானந்தத்தைக் கேட்கிறார்.

आगर्भादाकुलपरिवृडादा चतुर्वक्त्रतोऽपि

त्वत्पादाब्जप्रपदनपरान् वेत्सि नश्चन्द्रमौले ।

मायायाश्च प्रपदनपरेष्वप्रवृत्तिं त्वमात्य

स्वामिन्नेवं सति यदुचितं तत्र देवः प्रमाणम् ॥ ५० ॥

ஆமர்ஹாஹாகுலபரிவ்யூஷாஹா சதுர்வக்த்ரதோ'பி

த்வத்பாஹா வீஜப்ரபதனபரான் வேத்ஸி நஸ்சந்தீரமௌளே |
மாயாயாஸ்ச ப்ரபதனபரேஷ்வப்ரவ்யூத்திம் த்வமாத்ய

ஸ்வாமின்னேவம்ஸதியஹ்சிதம் தத்ர தேவஃப்ரமாணம் || (50)

चन्द्रमौले सन्तिरसैकररे ! आगर्भात् நான் உண்டானது
முதல் ஆகுலபரிவூடாட் என் குல கூடஸ்தர் முதற்கொண்டு
आचतुर्वक्त्रतः अपि பிறும்மா முதற்கொண்டு எங்கள் வம்சத்
தைக் கணக்கிட்டுப் பார்த்தாலும் ந: எங்களை த்வத்पादाब्ज-
प्रपदनपरान् உம் பாதகமலங்களே கத்யென்று அடைக்கலம்
புகும் விரதமுடையவர்களாக வேत्सि நீர் அறிவீர்; प्रपदनपरेषु च
உன்னைச் சரணம் அடைபவர்கள் விஷயத்தில் मायाया:
मायையின் अप्रवृत्ति பரவுதலின்மையை त्वम् आत्य நீர் சொல்லி
யிருக்கிறீர்; स्वामिन् பிரபுவே ! एवं सति இவ்விதமிருக்க
यत् उचितं எது நியாயமோ तत्र அதுவிஷயத்தில் देवः प्रमाणम्
தங்களிஷ்டமே திட்டம்.

பரம மாஹேச்வரர்களுடைய வம்சத்தில் பிறந்த என்னை
நீர் ரக்ஷிக்கத்தான் வேண்டும்; பிறும்மா முதல் எங்கள் பரம்
பரையில் கர்ப்பத்திலிருக்கும் குழந்தைவரை நாங்கள் எல்
லோரும் உம்மையே சரணமடைந்தவர்கள் என்பது உமக்
குத்தெரியும்; உம்மைச் சரணமடைந்தவர்களுக்கு மாயை
யென்ற திரை இடையூறுகாது என்று நீர் வாக்குக் கொடுத்தி
ருக்கிறீர். இருக்கிற விஷயங்களை உள்ளபடி உம்மிடம்
தெரிவித்துவிட்டேன். இனி உம் இஷ்டம்; உசிதம்போல்
நடத்தும.

दण्डं धत्ते सकलजगतां दक्षिणो यः कृतान्तो

नामाप्यस्य प्रतिभयतनो नोपगृहीमहीति ।

प्राप्ताः स्मस्तं निगमवचसामुत्तरो यः कृतान्तो

यद्वा तद्वा भवतु न पुनस्तस्य पश्येम वक्त्रम् ॥ ५१ ॥

ஐண்டம் யத்தே ஸகலஜமதாம் ஐக்ஷிணே யஃ க்ருதாந்தோ

நாமாப்யஸ்ய ப்ரதிஹயதநோர்நோபமூஹ்ணீமஹீதி ।

ப்ராப்தாஃ ஸ்மஸ்தம் நிமவசஸாமுத்தரோ யஃ க்ருதாந்தோ

யத்வா தத்வா ஹவது ந புநஸ்தஸ்ய பஸ்ரயேம வக்த்ரம் ॥ (51)

दक्षिणः தெற்கேயுள்ள யः कृतान्तः எந்த யமன் सकल-
जगताम् எல்லாபிராணிகளுக்கும் दण्डं धत्ते தண்டம் விதிப்
பவணே प्रतिभयतनो: பயங்கர ரூபமுடைய अस्य இவனுடைய
नामापि பெயரைக்கூட नोपगृहीमहि நாங்கள் ஸ்மரிக்க மாட்
டோம் इति என்று यः எவர் निगमवचसाम् வேதவாக்கியங்
களுக்கு उत्तरः எட்டாத (அப்பாலுள்ள) कृतान्तः கிருதாந்
தரோ (முடிவானபொருளோ) तं प्राप्ताः स्मः அவரைச் சரணம்
அடைந்திருக்கின்றோம்; यद्वा तद्वा भवतु எது வந்தாலும்
வரட்டும்; तस्य वक्त्रं அவனுடைய (யமனுடைய) முகத்தை
पुनः न पश्येम மறுபடி பார்க்காமலிருப்போமாக.

தெற்கே வசிக்கும் யமன் முகத்தில் விழிக்கக் கூடாது
என்று (வடக்கே அவனுக்கும் யமனாக இருக்கும்) வேதங்
களுக்கெட்டாத ஸர்க்கஸ்திதிப்ரளயப் பிரபுவான உம்மைச்
சரணமடைந்தோம். இனி என்ன ஆனாலும், யமனுடைய
முகதரிசனம் எமக்குக் கிடையாது என்பதுமட்டும் நிச்சயம்.

(மோக்ஷம் கிடைத்தாலும் கிடைக்காவிட்டாலும் சிவ
தூதர் முகம் பார்ப்பேனே ஒழிய, யமதூதர்கள் என்னிடம்
அணுகமாட்டார்கள்.)

ஸ்ரீ ஸாந்தி விலாஸம் முற்றிற்று.

விஞ்ஞாபனம்

ஆஸ்திகர்கள் அனைவரும் வைதிக மார்க்கத்திலே பற்றுடையவர்களாயும் பகவானிடத்து பக்தி மிகுந்தவர்களாயும் சிரத்தையுடையவர்களாயும் செய்வதற்கு அனுகுணமாக நமது ஸ்ரீ காமகோடி பீடாதிபதிகள் ஜகத்குரு ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகளால் ஸ்ரீ காமகோடிகோசஸ்தானம் என்ற ஸ்தாபனம் ஒன்று இவ்வாண்டிலே தொடங்கப் பெற்றுள்ளது யாவரும் அறிந்ததே.

ஸ்ரீ ஆசார்யர்கள் சில ஆண்டுகளாக ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாராயணத்தை எல்லோரும் பிரதிதினம் செய்து வரவேண்டுமென்று ஆக்ஷேபித்து வருகிறார்கள். அதன்படி பாராயணஞ் செய்து, ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸஹஸ்ர நாமத்தை மனப்பாடமாக்கிக் கொண்டவர்கள் “மேலே என்ன செய்வது?” என்று ஸ்ரீ ஆசார்யர்கள் ஆக்ஷேபிடவேண்டும் என்றபோது, ஸ்ரீ ஆசார்யர்கள் உபதேசித்ததாவது :

“ஸஹஸ்ரநாம பாராயணத்தால் உங்களுக்கு வாக் சுத்தியும் ஈசுவர கிருபையும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றோடு சிறிது வேத பாஷா ஞானமும் ஏற்பட்டால் மேற்கொண்டு புண்ய நூல்களைப் பார்த்து நற்கதி யடைய ஸௌகர்யமாக இருக்கும். அதற்குப் பண்டிதர்கள் அகப்படாத இடங்களில், தமிழிலே பதவுரை பொழிப்புரைகள் எழுதப்பெற்றதாய்க் கோசஸ்தானத்தில் வெளியிடப்பட்டிருக்கும் பஜ கோவிந்தம் என்னும் நூலைத் தாமாகவே அர்த்தத்துடன் பாடமாக வாசித்து நெட்டுருச் செய்யவேண்டும், ‘பஜ கோவிந்தம்’ முடிந்த பிறகு, கோசஸ்தானத்தில் வெளியிடப்பட்டிருக்கும் ஸதாசிவ ப்ரம் மேந்திராள் ஸ்தோத்திர புஸ்தகத்தை அவ்விதமே பாடம் செய்ய வேண்டும், அதனை அடுத்து, லோஷ்டதேவநடைய தீஞ்சுந்தனம் என்னும் புஸ்தகத்தை அவ்விதமே பாடம் செய்ய வேண்டும், அதற்குப் பிறகு, ஆதி ஆசார்ய ஸ்வாமிகளுடைய விஷ்ணு பாதாதி கேசாந்த ஸ்தோத்திரத்தைப் பாடம் செய்யவேண்டும். அதற்கும் பிறகு அநேக மாய்ப் பாதி வ்யுத்பத்தி ஏற்பட்டுவிடுமாதலால், ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தைப் படித்து அதன் பொருளை அறிந்துகொள்ள வேண்டும்.”

—காமகோடி, 19—10—’43.

இதற்குமேல் கோசஸ்தானத்திலிருந்து வெளியிடும் புதிய புத்தகங்களையும் அப்போதைக்கப்போது தருவித்து அர்த்தத்துடன் பாடம் செய்து, நலம் அடையவேண்டியதைப்பற்றி அதிகம் எழுதவும் வேண்டுமா?

ஸ்ரீ காமகோடி கோசஸ்தானம், கும்பகோணம்.

ஸ்ரீ குருப்யோ நம :

ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம ஸ்தோத்ரம்

ஸ்ரீ சங்கர பகவத் பாதர்கள் பாஷ்யத்திற்கு
வே. நாராயணன் எழுதிய தமிழ் அனுவாதத்துடன் கூடியது.
திருந்திய இரண்டாம் பதிப்பு விலை ரூ. 1-4-0 தபாற்செலவு 0-4-0

உலகம் எங்கும் சங்கடமான நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது;
இப்போது பொதுஜனங்கள் செய்யவேண்டியது என்ன? அவர்கள்
நன்மை பெறுவது எப்படி? லோக கேதமத்தை நாடி அவர்கள் என்ன
செய்யலாம்?

இந்தக் கேள்விகளுக்கு விடையாக அமைந்தது ஸ்ரீ விஷ்ணு
ஸஹஸ்ர நாம ஸ்தோத்ரம். பக்தியோடு இந்த ஸ்தோத்ரத்தைப்
பாராயணஞ் செய்தால் இவ்வுலகிலே சுகமாக வாழலாம்; மேலுல
கிலும் சுகத்தைப் பெறலாம்; பயம் நீங்கிவிடும்; வந்த ஆபத்து வில
கிப்போம்; நோய் பிடிக்காது; எல்லா இடையூறுகளையும் சுலப
மாகக் கடந்து விடலாம்; சுகம் உண்டு, செல்வம் உண்டு, புகழ் உண்டு,
கோபம், லோபம், மோஹம் முதலிய துர்க்குணங்கள் நம்மைவிட்டு
நீங்கிவிடும். பொறுமை, தைரியம், வீரம், தேஜஸ் முதலிய குணங்கள்
நம்மிடம் விளங்கும். 'இது வெறும் வார்த்தையன்று, உண்மையே'
என்று ஸ்ரீசங்கர பகவத் பாதர்கள் உறுதி கூறுகிறார்கள்.

பாராயணத்திலே சிரத்தையேண்டும். அதற்கு அனுகூலமாக,
ஸஹஸ்ர நாமங்களுக்கும் ஸ்ரீ சங்கர பகவத் பாதர்கள் பாஷ்யஞ் செய்
திருக்கிறார்கள். விஷ்ணுவின் நாமாக்களை ஸங்கீர்த்தனஞ் செய்வதால்
பரிபூர்ண ஞானம் உண்டாகும் என்றும் புராண புருஷனை ஸ்துதிப்
பவர்கள் உண்மை ஞானிகளாகிறார்கள் என்றும் கூறுகிறார்கள்.

கண்ணைக் கவரும் அழகிய மூன்றுவர்ணப் படங்
களும் 248 பக்கங்களும் கொண்ட இந்தப்
புஸ்தகத்திற்கு மிகவும் குறைந்த விலை ரூ. 1-4-0
கிடைக்குமிடம்:

ஸ்ரீ காமகோடி கோசஸ்தானம்,

57, மேல டபீர் தெரு, கும்பகோணம்.

20716

THE KUPPUSWAMY SASTRI,
RESEARCH INSTITUTE,
84, R. H. ROAD, MADRAS-4

ஸ்ரீ சந்திரன்
தமிழ் கோசஸ்தானம்

புத்தகத்திலும் பல படங்களும் ஸ்ரீ ஆசார்யாளுடைய
நடராஜ ஐயர் மூலமான ஸ்ரீ முகத்துடனும் கூடியது. ரு. அ.

1. ஸ்ரீ பஞ்ச சதீ — ஸ்ரீ மூக கவி அருளிச் செய்தது.
500 ஸ்லோகங்கள் கொண்டது. தேவநாகரி மூலமும் தமிழ்
மொழி பெயர்ப்பும். (2-ஆம் பதிப்பு). ... **1-4**
2. ஸ்ரீ சாந்தி விலாஸம் — ஸ்ரீ நீலகண்ட தீக்ஷிதர் இயற்றிய
ஸம்ஸ்கிருத ஸ்தோத்ரமும் ஸ்ரீ Y. மகாலிங்க சாஸ்திரியார்,
எம்.ஏ., பி.எல்., எழுதிய தமிழ் அனுவாதமும், கனம் ஜட்ஜ்
திவான் பகதூர், N. சந்திரசேகர அய்யர் அவர்கள் எழுதிய
முன்னுரையுடனும் கூடியது ... **0-6**
3. ஸ்ரீ பஜகோவிந்தம் — ஸம்ஸ்கிருத மூலமும் ஸ்ரீ ஏ. எஸ்.
நடராஜ ஐயர், பி.ஏ., எம்.எல்., எழுதிய தமிழ் அனுவாதமும். **0-2½**
4. ஸ்ரீ ஸ்யாமளா தண்டகம் — முதலிய ஐந்து தேவி ஸ்தோத்
ரங்கள் கொண்ட ஸம்ஸ்கிருத மூலமும் தமிழ் அனுவாதமும் **0-6**
5. ஸ்ரீ முகுந்தமாலா — ஸ்ரீ குலசேகரப் பெருமாள் அருளி
யது. ஸாஹிதீ வல்லப ஸ்ரீ I. ஸந்தராசார்ய ஸ்வாமிகள்,
பி. ஏ., பி. எல்., எழுதிய விரிவுரையுடன் கூடியது. ... **0-5**
6. ஸ்ரீ ப்ரச்நோத்தர ரத்ந மாலிகா — ஸ்ரீ சங்கர பக்வத்
பாதர்கள் இயற்றியதை ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி
கள் தமிழில் உபதேசித்தது. ... **0-2½**
7. ஷெ. 20716 (தெலுங்கு லிபியில்) ... **0-2½**
8. ஸ்ரீ விஷ்ணு பாதாதி கேசாந்த ஸ்தோத்ரம் — ஸ்ரீ சங்கர
பக்வத் பாதர்கள் இயற்றியது. ஸ்ரீ பண்டிட் எ. எம்.
ஸ்ரீநிவாஸாசார்யாரவர்களும் ஸ்ரீ வே. நாராயணன், எம்.ஏ.,
எம்.எல்., அவர்களும் எழுதிய தமிழ் ஆங்கில அனுவாதங்
களுடனும், பெடரல் கோர்ட் ஜட்ஜ் கனம் ஸர் எஸ்.
வரதாசாரி அவர்கள் முன்னுரையுடனும் கூடியது. ... **0-8**
9. ஸ்ரீ ஸதாசிவ ப்ரஹ்மேந்த்ரர்கள் அருளிய சிவ மானஸிக
பூஜா, கீர்த்தனங்கள், ஆத்ம வித்யா விவாஸம் என்னும்
நூல்கள்: ஸ்ரீ வே. நாராயணன், எழுதிய தமிழ் ஆங்கில
அனுவாதங்களுடன் கூடியவை. (2-ஆம் பதிப்பு). ... **0-10**
10. ஸ்ரீ தீனாக்ரந்தனம் (ஏழையின் கதறல்) என்னும் ஸ்ரீ காசி
விசுவேசுவர ஸ்தோத்ரம் — ஸ்ரீ லோஷ்ட தேவர் ஸம்ஸ்க்ரு
தத்தில் இயற்றிய சுலோகங்களும், ஸ்ரீ. ஏ. எஸ். நடராஜ
ஐயர், பி.ஏ., எம்.எல்., எழுதிய தமிழ் அனுவாதமும் ... **0-8**
11. ஸ்ரீ ஆனந்த ஸாகரத்வம் ஸ்ரீ நீலகண்ட தீக்ஷிதர் எழுதியது (அச்சில்)

ஸ்ரீ காமகோடி கோசஸ்தானம், கும்பகோணம்.